

DONKERE
KAAS

Donkere Kaas - Een verzameling verhalen

COAB 2000-2017

1. Advertentie Koekgeneraal
2. Ambassadeur van Venus
3. Het Rijk van Nicotine
4. Oorlogsgodin
5. Het Surinaamse Dagboek
6. Mijn Vriend, de Slang
7. Eén van Hen
8. Maria en het Heilige Varken
9. De Blinde Stad
10. De Vreemde Ontmoeting
11. Laura de Indiaanse
12. Snelheids Duivel
13. Het Labyrint
14. De Monster Meester
15. De Banaanse Sinaasappelkoning
16. Die Nacht ...
17. Het Duistere Sprookje van de Donkere Kaas

Advertentie Koekgeneraal

Ik heb het niet vaak kunnen vertellen, en ik zal het ook niet vaak doen. Alleen op speciale gelegenheden misschien. Het gaat over een bakkerij waar ze een recept hebben voor levende koeken : koekmannen en koekvrouwen, en die worden dan overal rondbezorgd. Het is niet voor de verkoop, maar voor de verhuur, want de koek die gegeten wordt groeit gewoon weer aan. Het is nogal duur, maar dan wel heel speciaal. Je kunt de koek gewoon voor je ogen zien groeien wanneer je ervan gegeten hebt. Het is echt de specialiteit van die nogal ongewone bakkerij. De bakkerij is nogal veel in de trek, vooral bij hooggeplaatsten. De koeken worden nooit oud, maar laatst probeerden sommige koeken wel te ontsnappen. Het leven van koekmannen en koekvrouwen is zwaar. Het is een vreemde fabriek, en vaak worden ze weer geheel anders gedecoreerd en aangekleed.

Vroeger was er eens een oorlog tussen de koeken en de banketbakkers.

Banketbakkers zijn de koningen van de koeken. Vroeger was er eens een slavenopstand, maar de banketbakkers vonden daar wat op. Ze maakten een recept waardoor nu ook de koeken zelf konden eten. Zo was het eerlijker, en dit leidde tot het tijdperk waarin koeken ook zelf banketbakker konden worden. Koekmannen en koekvrouwen werden zelfstandiger, en velen zochten zelfs de wildernis op. Maar hier stuitte ze op een nieuw probleem : de verschrikkelijk wilde dieren. Uiteindelijk ontwikkelden die koekmannen en koekvrouwen hun eigen wildheid, om ook daar tegen bestand te zijn.

En nu ? Op aarde zie je ze bijna niet meer. Ze trokken allemaal naar andere planeten. Maar ik ken nog steeds die banketbakkerij met recepten voor levende koeken. Ik heb het zelf eens thuis uitgeprobeerd en dat was smikkelen en smullen. Het was zo'n koek die ook direct banketbakker was, dus van mij werd er ook door een recept een koek gemaakt. Ik moest een vreemd soort mengsel uit een zakje inslikken. Tegenwoordig loop ik daarom met veel smink zodat niemand ziet dat ik eigenlijk een koek ben. Ik heb een baan gekregen bij die nogal wat ongewone bakkerij, en soms ga ik op bestelling naar koningshuizen of feesten. Ja, het leven is vreemd als een levende koek. Ook geef ik cursussen hoe een levende koek te worden. Ik voel mezelf al flink een banketbakker, met een groeiend leger van koeken, want we hebben een oorlog te voeren, een oorlog tegen een koekloze maatschappij, een maatschappij van dode koeken. Ik ben daarom een koeksoldaat, en zo u wil een koekgeneraal. U kunt mij dus ook inhuren.

Veel koeken leven nog in gevangenschap, maar ik weet de weg naar de verlichting. Diep onder de grond heb ik een geheime fabriek waar het allemaal gebeurt. Het gaat er nogal machinaal aan toe, omdat we ons geen slordigheden kunnen veroorloven. Het machinale is natuurlijk altijd meedogenloos, maar we moeten een goed product leveren. Eén verkeerde beweging en alles gaat mis. We moeten ons recept 'clean' houden. En zo blijven onze koeken lekker en functioneel. Ook worden ze uiterst zorgvuldig verpakt.

Ambassadeur van Venus

Niet velen weten van mijn ontsnapping uit de spinnenboerderij. Noem het overigens maar fokkerij. Niet velen weten wat er daar ergens diep in de bossen gebeurt. Velen willen het ook niet weten. In ieder geval hebben spinnen het daar voor het zeggen, en zeg maar gerust grote spinnen. Ze spuiten wat gif in je, en daar ga je. Mentale gif, dus dan denk je dat je heel ergens anders bent, dat je met die en die praat en omgang hebt, terwijl het gewoon maar sterke concentraties zijn in je hersenen opgewekt door het spinnengif. Kun je uit die boerderij ontsnappen, die boerderij waar we allemaal zitten en denken dat we in een civilisatie leven, dan ben je er nog niet. Ontsnappingen worden namelijk gefaked door het gif zelf, dus dan denk je dat je ontsnapt, maar je komt er alleen maar dieper in. Ook die fantasie in onze koppen dat we denken dat we in een civilisatie, een beschaving leven is niets anders dan een gif wat onze hersenen zo heeft beïnvloed, terwijl we in handen zijn van savage spinnen, oftewel de wildernis.

Geen goed nieuws dus, hè, en vandaar dus ook dat velen het afkappen als onzin, ook door het gif. Maar goed, toen ik dus ontsnapte was ik er nog niet, omdat het dus allemaal gefaked was door dat gif. Dan denk je alleen maar dat je eruit bent. Ik kwam erachter dat die spinnenboerderij weer een onderdeel was van iets veel groters : een vliegenboerderij. Die vliegen fokten dus in principe weer die spinnen en die spinnen fokten ons. Dus stel dan dat je echt zou kunnen ontsnappen uit die spinnenboerderij, dan had je nog met een leger gewiekste verwilderde vliegen te maken, en geloof me, dat zijn geen lieverdjes. Vliegen met angels waar je naar van wordt. Druipend gif, dat je echt helemaal hoteldebotel maakt. En toch had ik dus op een gegeven moment die code van de spinnenboerderij gekaapt, en ik kwam daarna dus die vliegenboerderij onder ogen, het grotere geheel. Nou, dat was wat. Alarms gingen natuurlijk aan, en ik kwam erachter dat wij niet de enigen waren die naast de spinnen daar gefokt werden. Ook varkens werden er gefokt. Ik ging dus heel

langzaam en voorzichtig zonder lawaai te maken de trappen op, langs al die gewapende vliegen heen, totdat ik op het dak kwam.

Ik zwaaide met een witte en een rode doek, en al gauw kwam een helicopter mij ophalen. Maar wat bleek nou ? Het waren vliegen, maar ditmaal goede vliegen. Ze hadden een helm op en waren vriendelijk. Ze zeiden dat ze van Venus kwamen, en ik dacht : 'Die lui zijn gek.' Maar toen ik dichter en dichter bij het wonderlijke Venus kwam vond ik ze helemaal niet meer zo gek. Ik begon ze interessant te vinden, en ik begon te beseffen dat zij daadwerkelijk mijn bevrijders waren. En ze vertelden mij dat eens Mars en Venus één planeet waren genaamd Pythia. En Pythia was vroeger weer deel van een nog groter geheel genaamd Lakshor. Het sprak allemaal een beetje tot mijn verbeelding, en ik begon er boeken over te schrijven, dikke pillen over Pythia en Lakshor, over alles wat die lui mij vertelden. Het waren een soort aliens met de eigenschappen van vliegen, maar ze waren ook deels trol en indiaan. Ze zeiden dat er vroeger een hele andere orde was. Het kwaad was het goede, en de leugen was de waarheid. Verder was de duisternis het licht en de nacht was de dag. Dat vond ik wel heel interessant, want ik had altijd al het idee dat het omgedraaid was. Wij leefden gewoon ondersteboven. De nachtmerrie was de droom, de oorlog vrede, de slavernij vrijheid, en de jacht liefde. Nou goed, het verwarde me aan de andere kant wel. Hoeveel procent kwaad waren zij ? Evil ? In ieder geval waren zij ook boeren en jagers, en hoe kon het ook anders ? Ze hadden wel ergens tegen op te boksen, dus ze moesten mij opfokken tot een goed soldaat in de strijd. En zo werd ik dan een ambassadeur van Pythia en Lakshor, en natuurlijk van Venus zelf. Venus is het portaal van antwoord voor deze tijd. Als we ons allemaal richten op Venus dan wordt het vanzelf een betere wereld.

Maar ja, toen ik wakker werd had ik niet meer zo'n grote mond, en toen de dag op gang was gekomen was ik Venus alweer vergeten. Ik had wel andere dingen aan mijn hoofd. Als iemand mij zou vragen : 'Pardon, bent u de ambassadeur van Venus ?' dan zou ik denken : 'Die is gek.' Wel had ik nog steeds het idee dat alles om mij heen een grote spinnenboerderij was, als een onderdeel van de nog grotere vliegenboerderij. Dat was dan misschien wat ik aan die droom heb overgehouden. Maar ambassadeur van Venus ? Hoe komen ze er toch bij. Nou ja, een mens kan soms raar dromen.

Het Rijk van Nicotine

Een van de reusachtigste leiders van het duistere rijk die ik ooit had gezien was wel het skelet Nicotine. Elke dag maakte hij een lange reis over de bergen naar de hoogste top, met in zijn armen het hoofd van een meisje. Nicotine had een paar duistere paarden, genaamd Ammalgamos, Compositos en Medicinos. Hij was een duistere rijder. In zijn rijk was er geen schoonheid, alleen lelijkheid, maar de jungles hier waren reusachtig. Ik stond aan de oever. Een jongetje in een boot wenkte mij. Het was een lange dunne boot, en het jongetje had een peddel. Het was een indiaans jongetje. 'Mijn moeder wacht op je,' riep hij. Al gauw was hij bij de oever en ik stapte in het bootje. Al snel waren we aan de andere kant van het meertje. Aan de oever stond een vrouw. Ik herkende haar niet, maar zij riep mij bij mijn naam. Ik stapte uit het bootje en liep naar de oever. Ze omhelsde me stevig. 'Ik heb een maaltijd voor je gemaakt,' zei ze. 'Wie ben je?' vroeg ik.

'Oh, ik ben Melango,' zei de vrouw. Al snel bracht ze mij naar haar hut. Er lagen hier allerlei pakjes sigaretten en sigarendoosjes. 'Rook je?' vroeg ik. 'Nee,' zei ze. 'Mijn zoontje neemt ze weleens mee.'

's Nachts komen de troubadouren,' zei ze. 'Zij werken voor de farao.'

'Waar hebben ze het dan over?' vroeg ik.

'Oh,' zei ze, 'over hem. Je weet wel : Nicotine, de baas van alle farao's. Hij is het grote opperhoofd.' Ik kende Nicotine wel. Het was een verschrikking. Iedereen was geketend aan zijn lange kettingen, ook deze vrouw. Het hart van Nicotine was een rood hart, maar voor de rest was het hele duistere rijk zwart en wit. Als de troubadours kwamen dan was er altijd veel grijs, veel bruin en geel. Nicotine was een slager. Hij was altijd op jacht, en had een grote fokkerij. Hier liet hij de vrouwen zwaar werk verrichten. 'Pssst, bevrijd me,' fluisterde de vrouw. Ze wees op de ring aan mijn vinger die ik eens van de farao had gekregen. Ik bedacht me geen moment, legde de ring tegen haar ketting en brandde de keten door. Ik pakte haar hand, en zei : Kom mee. Ik weet niet hoe lang het geduurd heeft maar na tijden rennen kwamen we uit de jungles van Nicotine. Een man staaarde ons aan met een lange baard. Hij liet ons de tand van een haai zien. 'Waar zijn we?' vroeg ik.

'Welkom,' zei de man. Hij was direct heel vriendelijk. Hij staaarde naar mijn ring. 'Wie bent u?' vroeg ik.

'Ik ben Terang,' zei de man. 'Gezand van de koning.'

'Wie is de koning?' vroeg ik. Hij liet me een klein balletje zien. Maar daar kwam Nicotine al aan. Ik greep Melango weer bij haar hand en rende met haar verder. Maar ook in de verte zag ik Nicotine aankomen, en toen van alle kanten. Snel werden we ingesloten. 'Nicotine heerst hier,' zeiden ze. Plotseling kwam er rood

licht uit mijn ring voort en scheen op de harten van de Nicotines om ons heen. Een van de Nicotines had witte klederen met een lange witte punthoed. Hij leek wel op een pion. Achter hem stonden nog een paar van zulke Nicotines. Ik richtte de straal van de ring op zijn gezicht, en hij begon weg te smelten. Ik rende met Melango door de opening die was ontstaan. Weer zag ik die man. ‘Kan ik iets voor je doen?’ vroeg Terang.

‘Ja,’ zei ik. ‘Help ons hier uit.’

Maar Terang werd gegrepen door de Nicotines en werd verslonden. De Nicotines waren als een kudde hongerige honden. Weer richtte ik de straal van de ring op hen. In de verte was een piramide waar we naartoe renden. Binnenin zat een farao op een troon. Hij was geheel gemaakt van metaal, en er kwam rook uit hem voort. Maar al snel waren ook de Nicotines binnen en verslonden de metalen farao. Een paar Nicotines zaten op paarden. Het waren grote paarden. We renden door een deur in een andere gang. Maar hier waren zwarte Nicotines met hun paarden. Weer beukte ik een deur in, en kwamen in een kamer terecht met een raampje waardoor we konden ontsnappen. We waren nu op de piramide. De vrouw haalde wat pakjes sigaretten en sigaren uit haar broekzakken en begon ze tussen haar handen te rammelen, terwijl ze veren begon te krijgen. Snel greep ze me en we vlogen weg. Het was mij een raadsel. Nicotine Magie, zei ze. We vlogen naar een hoog kasteel waar de Nicotine Toveraar woonde. We hadden hier groot uitzicht. De Nicotine Toveraar was een aardige man. Hij liet ons alle mechanismes van Nicotines zien. Het waren robotten. Ook hun grote paarden.

De Toveraar zette ons ergens neer op de rotsen, in een ander rijk. We kwamen op een strand terecht met heet zand. Ook was er een hutje van riet en bamboe. ‘Blijf je bij me?’ vroeg Melango.

‘Ach, ik kom je nog weleens een keertje opzoeken,’ zei ik. ‘Ik hoop dat je het hier naar je zin zult hebben. Er is hier strand en zee, en er groeit hier voldoende aan de bomen.’

Daar kwam de Toveraar aan, vanaf het strand. ‘Je hebt in ieder geval goed gezelschap,’ zei ik. De Toveraar gaf mij een hoed van stro en riet. En toen vertrok ik.

Einde

Oorlogsgodin

Het was nogal een zwemtocht van het schip naar Suriname. Ik was al zo lang een piraat, en nu wilde ik wel iets anders. Ik wilde vrij zijn. Helemaal uitgeput kwam ik aan op het strand. Ik nam mijn intrede in een hutje voor landlopers. Ik was een zwerver. Mijn piratenkleding was gescheurd. Ik bloedde een beetje vanwege schaafwonden. Het was een lange tocht.

De natuur hier verwelkomde mij met open armen alsof ik een prins was. Het was mijn droom om hier voor altijd te wonen. Ik moest maar leven van de jacht, zodat ik geen rover meer hoefde te zijn. Tot mijn verbazing volgde het schip mij na, en ook mijn piratenmakers besloten hier te gaan wonen, te stoppen met roven, om zo voor de jacht te leven. Dat was toch een stuk netter.

We hadden het hier goed naar ons zin. Elke dag zee, en een jungle vol met voedsel, goed voedsel. Op een dag kwam er een vrouw bij ons wonen. Ze maakte nieuwe kleren voor ons, en zorgde dat het voedsel werd klaargemaakt. Zoiets is natuurlijk onmisbaar. Het was een geschenk van de natuur van Suriname aan ons. De vrouw heette zelfs Suriname.

Wij waren altijd erg beleefd naar de natuur van Suriname. Wij respecteerden haar en eerden haar. En de vrouw aan ons gegeven behandelden we als een prinses. Ze was een geschenk uit de hemel. We konden goed met elkaar opschieten, ik en m'n makers, en de vrouw paste er precies tussen. Er waren eigenlijk nooit relletjes. Iedereen kende z'n plaats.

De vrouw wist veel van de natuur af, en kon ons veel leren. Op een dag maakten we een tochtje met het schip en namen de vrouw mee. Ze vermaakte zich uitstekend en verkleedde zich als een piratenkapitein. Ja, onze kapitein mocht ze wel wezen, sinds we onze eigen kapitein van boord hadden gegooid. Er viel niet te leven met die man. Zij was het tegenovergestelde.

Het piratenleven beviel haar goed, en dankzij haar konden we het wat netter houden, wat beschaafder. We besloten de ene helft van het jaar te varen, en de andere helft te leven aan de kust van Suriname. De zegen van Suriname kwam over ons. Ons schip zegevierde ten allen tijde, en dat allemaal dankzij onze nieuwe kapitein.

Het uniform stond haar goed. Dat ze op een dag in een anaconda veranderde verbaasde ons. Maar ja, ze was nu eenmaal een anaconda. Een geschenk van

Suriname. We besloten weer met haar terug te varen, en lieten haar los in de jungle. Later kwamen we erachter dat ze om de zoveel jaren in een anaconda veranderde. We vonden het niet erg. Het was haar leven. Trouwens, we waren gek op anaconda's. We hadden allemaal een obsessie als het aankwam op slangen. Ze kon jagen als de beste, en zo leden we eigenlijk nooit honger. Ze kon in nog wel veel meer dieren veranderen, zomaar plotseling. Ze was een heks, maar dan anders. Ze was gewoon een oorlogsgodin. Die kunnen dat soort trucjes.

We hielden alleen maar meer van haar. Ze was een bijzonder mens.

Het Surinaamse

Dagboek

Suriname, 6 april 1992

Ik ben in Suriname aangekomen. Vastbesloten het geheim te vinden waar iedereen over spreekt. De papieren roos, de naam voor een lange plant met papier-achtige roosjes, komt veel in Suriname voor, en nergens anders in de wereld. Ik staar naar de plant, met vreemde gevoelens in mijn buik. Een verlamming kwam over mij, en ik moest naar het ziekenhuis. Ik heb nu de ontmoeting gehad. Ik had hier lang op gewacht, maar het liep bijna verkeerd af. Ik was voor drie weken in het ziekenhuis.

Suriname, 8 april 1992

Ik weet niet wat ik moet doen. Ik kan niet loskomen van Suriname. Ik loop dwalend rond en kan niet weg. Het lijkt wel alsof ik opgesloten ben. Het lijkt alsof ik dood ben, terwijl ik leef. Ik heb het duistere geheim van Suriname ontmoet, maar nu ben ik in de war. Mensen kijken me na op straat. Ik geef een zoekende indruk. Alsof ik iets kwijt ben. Ik kan mijn gedachtes niet beheersen. Ik ben een gevangene van Suriname. Het is alsof een spin mij van binnen opeet. Ik heb jeuk van binnen, en hoeveel ik ook krab, het gaat niet weg.

Ik ben niet gemachtigd om contact op te nemen met mijn familie. Ik krijg geen toestemming. Ik heb ook geen idee van wie ik toestemming moet krijgen. Ik denk dat ik gek aan het worden ben. Ik geef de schuld aan de papieren roos. Ik haat die planten nu, alhoewel ik weet dat ik misschien nu onredelijk ben. Toch heb ik het idee dat die planten duivels zijn. Ze worden vaak bij allerlei duistere rituelen gebruikt.

Ik ga huilend naar bed. Ik voel me fragiel en verward. Ik heb hulp nodig, maar durf het niet te vragen. Het is alsof het me verboden is. Het voelt alsof ik in een coma leef. In de nacht kijkt een vreemd houten standbeeld mij aan. Ik heb het gevoel alsof mensen mij uitlachen en niet om mij geven. Was ik maar nooit naar Suriname gegaan. Het is alsof iemand mijn geld en paspoort heeft gestolen, terwijl ik het nog steeds heb. Maar het dringt niet tot mij door. Niets dringt er tot mij door. Ik heb het gevoel alsof mensen mij niet horen, wat ik ook zeg. Ze leven gewoon door. Ik heb zelfs het gevoel dat het onmogelijk is dat iemand verstaat wat ik zeg. Ze horen mij wel, maar zij verstaan het niet, en het lijkt hen ook niets te kunnen schelen.

Ik weet zeker dat ik onder een vloek ben. Ik maak een lange boswandeling tot aan een rivier. Dan loop ik terug. Ik voel me opeens heel warm van binnen. Alsof iemand mij wel begrijpt, of een gevoel dat alles wel goed komt. Maar dat is maar een flits. Als ik terug kom op mijn kamer ben ik depressief. Het wordt zo erg dat ik weer een wandeling maak naar de rivier. Ditmaal voel ik alsof ik gewapend ben, maar ik ben onbewapend. Iets of iemand speelt een spelletje met mij. Het is alsof ik aan de drugs ben, maar ik heb die troep nooit aangeraakt. Of zou iemand iets in mijn koffie hebben gedaan ? Ik ben mezelf niet meer. Ik voel alsof ik een zombie ben. Iets is over mij gekomen. Ik heb ook het gevoel dat ik niet goed meer kan praten. Alsof niemand mij kan horen, of in ieder geval dat niemand mij begrijpt, alsof ik in een andere taal spreekt die niemand verstaat. Ik begin wanhopig te worden, hopeloos. Ik voel me opgesloten. Iemand heeft iets in m'n hoofd gedaan. Ik heb koppijn. Het is alsof ik opgesloten zit in mezelf, en iemand heeft de sleutels weggegooid, zonder enig mededogen. Het is alsof er een sieraad in me zit wat ik niet kan bereiken. Dan begint het sieraad te branden, en ik begin weg te smelten. Ik kan het vuur ruiken. Nu denk ik echt dat ik gek ben geworden, verwaasd, krankzinnig. En dat terwijl ik me zo op deze vakantie had verheugd. Ik weet dat ik niet meer terugkan. Iets houdt mij tegen. Iets heeft mij naar de keel gegrepen. Iets met een witte jurk. Ze loopt op sandalen. Zou het een geest zijn ? Of verzin ik maar wat. Ik heb het gevoel dat er hier een oorlog is, en dat ik tot het leger wordt geroepen. Ik moet vechten. Ze willen mij laten staren naar een haan. Ik moet die haan bevechten, en dan merk ik dat ik zelf een haan ben. Ik smijt het boek op de tafel wat ik aan het lezen ben. 'Is het nu afgelopen ?' roep ik. Het is alsof ik bezeten aan het raken ben. Ik voel het schuim bijna op mijn mond komen. Ik maak veel speeksel aan. Wanhopig val ik op mijn bed. Ik begin aan mijn haren te trekken, en wild met mijn hoofd te schudden. Iets is binnenin mij gekomen. Ik krijg het er niet uit.

Suriname, 10 april 1992

Ik voel me dromerig. Ik heb nog steeds geen contact met mezelf kunnen krijgen. Het is alsof ik mezelf niet meer kan bereiken, alsof ik uit mijn eigen handen ben weggeleden, in de diepte, verdronken. Ik voel me als een pop, of alsof ik als een pop ben, en ik houd mezelf vast, maar ik kan mezelf niet bereiken. Ik ben onbereikbaar. Ik kom er niet meer doorheen.

Ik weet weer waarom ik hier ben : voor de juwelen. Maar de juwelen hebben mij opgesloten. Ik kwam om juwelen te zoeken in de bossen, maar het was te gevaarlijk. De wachters van de juwelen hebben mij opgesloten.

Suriname, 10 maart 1993

Ik begin een reclame bureau in Suriname, ook om adviezen te geven wat betreft reclame. Vorig jaar was een verschrikkelijk jaar. Ik heb mezelf bij elkaar kunnen grijpen, maar ik wil niet weg nu. Eerst kon ik niet weg, en nu wil ik niet weg.

Suriname, 10 maart 1994

Het is weer mis. Alle ellende is teruggekomen. Ik wil niet meer leven. Ik wil van deze planeet vertrekken, maar ik kan niet. Ik probeer de dood te vinden, maar deze vlucht van mij weg. Iets roept mij op voor de oorlog, een oorlog tegen een haan. En dan merk ik dat ik zelf ook een haan ben. Met mesjes sta ik daar, mesjes aan mijn benen vastgemaakt. Maar dan enige tijd later beland ik in het ziekenhuis. Ik voel me gebroken. Ik ben verwond, misschien zelfs dodelijk. Mensen vertellen me dat ik ergens ben ingesprongen. Het was nogal van een grote hoogte. Ben ik mijn verstand aan het verliezen ? Ik kan niet tegen de smoelen van deze mensen, die hypocriete, duivelse glimlachen. Ze voeren iets in hun schild, ik weet het zeker.

Suriname, 12 maart 1994

Iemand zingt liedjes tot mij waarvan ik rustig wordt. Ik lig nog steeds in het ziekenhuis. Soms ben ik bewusteloos. De verpleegsters zijn wel aardig hier. Ze zingen voor mij, en zeggen dat als ik weer beter ben, dan zullen ze met me zwemmen, in de rivier achter het ziekenhuis. Dat is al half in het bos. Het lijkt me wel leuk. Hun glimlachen zijn mysterieus en zoet. Ik heb vol vertrouwen in hen dat zij mijn leven beter zullen maken.

Eén van de verpleegsters neemt mij mee in haar auto. We gaan diep het bos in, naar een rivier waar krokodillen leven. Zij laat me ook een plant zien genaamd de papieren roos, een lange plant met bijna papieren roosjes. Ik schrik. Ze houdt mijn hand vast, maar die duw ik weer weg. Ik ben ineens heel paranoïde. Ze vraagt me wat er gebeurd is, maar ik ren weg met schuim op mijn mond. Ze komt mij achterna. Ze heeft een boog en dreigt mij neer te schieten. Niemand zal namelijk ontsnappen. Ik weet niet waar ze het over heeft. Ik ben toch niet in een gevangenis ? Maar ze geeft geen uitleg. Dan lijkt het alsof ik een klap op mijn hoofd krijg. Even later wordt ik wakker in het ziekenhuis.

Zij zingt over mij.

Suriname, 18 maart 1994

Ik denk dat er iets goed mis met mij is. Ik ben opgesloten in een nachtmerrie, alsof ik in een coma ben. Daarom kon ik hier nooit weg. Ik kan niet goed nadenken. Ik kan niet tellen. Ik wil weg, maar ik kan niet. Ik probeer weg te kruipen, maar ik ben als een verlamde. Alles is zo groot en ver weg om mij heen. Het is alsof ik in de maag van een beest ben, een roofdier. Ik wil hier weg. Maar ik kan niet. Alles gaat zo traag. Ik heb het idee alsof niemand om mij geeft, maar toch heb ik het gevoel dat het goedkomt.

Suriname, 18 mei 1994

Ik lag in warm water. Het gaf me hoop. Eventjes kon niks me nog schelen. Ik heb het gevoel dat ik meer in mijn dagboek moet schrijven. Dat doe ik bijna niet. In mijn dromen groeien planten met witte bloempjes in mijn kamer. Het is alsof ze zullen komen om me te halen. Er groeien witte bloemen in mijn hoofd, planten met witte bloemen, weelderige struiken, die een wit zaad verspreiden. Het maakt me warm van binnen. Ik dacht dat Suriname zo meedogenloos was, maar nu heb ik haar geheim gezien. Alhoewel ik mezelf misschien wat teveel bemoedig nu. Wat hebben die witte bloemenstruiken in hun zin ? Ze hebben doornen als ik ze dichterbij bekijk. Er druipt bloed vanaf, als van de poten van gevechtshanen, van de messen. Iets knapt er in mijn hoofd. Ik moet even neerliggen. Ik herken deze plek. Had ik dit niet in mijn dromen gezien ? Ik was op weg naar een witte stad, met zoveel anderen, maar toen brak de ladder af. We vielen allemaal naar beneden. Het was een bodemloze put, met veel vuur. Duivels waren rondom ons. Een huis van medelij neemt ons binnen, maar dat bleek valse medelij te zijn. Ik kan niet meer nadenken. Alles duizelt mij voor de ogen. Hier leeft valse genade, een beest.

Suriname, 19 mei 1994

Toen kwam het. De struiken namen bezit van me, alsof rivieren me overstroonden. Ik was in een droom. Ik was als Doornroosje, maar Doornroosje stierf. Ze werd door teveel doornen geprikt. Ze gilte terwijl ze stierf. Het was een deel in mij wat stierf. Terwijl het andere deel een clown was, die onder water was, verstrikt in een onderwater-struik, ook met vele doornen. Ook de clown stierf toen, en ik bevond mijzelf in een wilde zee, totdat ik aanspoelde op een strand. Iemand kwam tot mij, en hielp mij op de been. Toen bracht zij mij naar haar huis. Ze glimlachte. Ik staarde naar haar. Ik kon niet denken. Alles stond stil. Ik ben nu meerdere personen.

Suriname, 20 mei 1994

Het moorden van mei is aan mijn zij. In een slachtkamer bracht zij mij. Ik wist niet wie zij was. Ik durf niet veel te zeggen. Ze is een moordenaar, nogal periodiek. Ik ben te zwak om tegen haar op te staan. Ik ben nu meerdere personen. Zij heeft mij gespleten. Ik kan mezelf niet vinden tussen alle maskers.

Suriname, 21 mei 1994

Ze zit op een stoel, en ik moet haar diensten verlenen. Ik heb deze stoel eerder gezien. Het stond boven Suriname toen ik het land binnenkwam. Ik ben meerdere personen nu, uit elkaar getrokken, verscheurd. Ik moet de stoel aanbidden. Zij is een moordnares. Ik ben door de verkeerde persoon gered. De enige die ik nog heb is mijn dagboek. Zij houdt mij onder schot en bedreigt me. Zij is hoog in de wolken, als de ark van Noach, en ik ben het volk. Ik ben niet in de ark, en dat is een vreselijke gewaarwording. Overal regent het. Haar stem klinkt door mijn hele lichaam, als donder en bliksem. Ik sta in vuur. Ik sta in brand, maar dan beseft ik dat ik een deel ben van een plant. Ik ben een deel van een struik, en ik groei naar boven.

Suriname, 22 mei 1994

Een plant met gele bloemen, het is als drugs. Over die brug kwam ik hier. Wie heeft mij zo gemaakt? Er moet een uitweg uit dit doolhof zijn. Ik ben bezeten en gespleten. Ziek zijn in Suriname is geen pretje. Ik kon er wel in, maar niet meer uit. Het vuur der dwazen brandt hier. Als dollen dansen zij er omheen. Ik doe niet mee.

Een groter kwaad is er nooit geschiedt.

Suriname, 23 mei 1994

Ik hoop dat ze nooit mijn dagboek leest. Ze schijnt er geen interesse voor te hebben, dus ik schrijf door. In de nacht heb ik wel haar dagboeken gevonden. Ze schrijft over mij. Ik zit hier gevangen. Het is haar paleis.

Suriname, 24 mei 1994

Ik voel me als haar marionet. Twee vrouwelijke matrozen vielen in hetzelfde lot. Ze zitten daar in hun marine jurkjes, wit met blauw. Ik ben in een halve coma. Ik kan me niet goed bewegen en niet goed ademen. Het is de aanval van de plant. De struik heeft genomen, en laat haar doornen inzinken. Buiten is er donder. Het leger van de plant is gekomen. Ze staat op het balkon op de uitkijk, alsof ze schepen naar binnen moet halen. Dan doet ze het raam dicht. Haar haren zijn als in vuur. Dan brandt ze helemaal. Ik kijk hoe ze in as verandert, maar het is slechts zaad. Wit zaad, wat door het huis wordt geblazen. Het huis is in stof en een spin maakt webben.

Suriname, 25 mei 1994

Zij zit in een witte jurk, omringd door de planten met witte bloemen. Zonder de gele bloemen zou ik hier nooit zijn gekomen. Zij namen mij me op hun schip. Mijn verleden liet ik achter me. Het verdronk. Eindelijk voelde ik mij aangenomen in de ark van Noach. Ik kan er niet meer aan denken. De zee is romig. Ik ben op het schip. Het schip is een eiland, als een vis in de zee, als een haai. Ik kan niet meer vooruit en niet meer achteruit. Alleen het schip kan bewegen. De bloemen groeien naar de hemel. Dit is mijn ladder. Maar dan breekt de ladder. Het witte huis neemt mij aan, verzorgt mijn wonden. Ik voel mij zwak, en de witte dame heerst over mij.

Suriname, 26 mei 1994

Ik ben bang dat zij mijn dagboek leest. Daarom verdraai ik de woorden. Ik lees haar dagboeken in de nacht. Zij zijn duister. Ik denk dat ik gek wordt. Schuimbekkend rol ik op de grond, totdat ik mij weer optrek aan de lange planten met bloemen. Ik trek mezelf op aan de struik. Ik klim naar de hemel, maar kom niet ver. Ik kan alleen maar kijken. Ik staar naar Surinaams fruit op een schaal. Voor mij is het een zee, een zee waarover ik nooit kan komen, maar waar wel eilanden in zijn. Dit fruit draagt een duister geheim. Dit fruit ligt alleen maar stil, en ik kijk ernaar. Een zee van fruit liet mij niet door. Ik kan alleen maar kijken. Ik kan alleen maar wegzinken. Ik zag hen daar staan op de bruggen met maskers, en in de boten. Zij

namen vrouwen in wit op het schip. Die visten zij uit het water. Zij haalden die vrouwen naar binnen als Surinaams fruit, fruit met een duister geheim. Het Surinaamse fruit is als een lange reis naar ellende. Als je bij de pit bent aangekomen ben je dood. Vrouwen in kanten jurken, bedolven onder spinnenwebben. Spinnen in hun haren. Zo bieden zij het fruit aan. Geen goede reclame als je het mij vraagt, maar het wordt goed verkocht. Mensen kijken niet verder dan hun neus lang is.

Suriname, 27 mei 1994

Planten met blauwe bloemen. Het paars groeit aan de randen van de rivier, als het paarse vuil. Het zijn paarse bloemen. Diep kijk ik in haar ogen en zie hetzelfde. Het is bijna als een spiegel. Ik probeer de diepte van haar ogen te zien. Het paars bedekt hier alles. Ik heb het gevoel dat ik in cirkeltjes draai. Hetzelfde is mij al eens eerder overkomen. Ik kan niet losbreken. Ik moet geholpen worden. Maar de hulp komt niet.

Suriname, 28 mei 1994

Ik wacht op de droom die mij zal doen ontwaken, die mij weer laat durven spreken. Die droom komt maar niet. De hemel lijkt ver weg. Het grote syndroom van Suriname heeft mij in haar macht. Het is als een verslaving aan drugs. Ik kan de ketenen niet doorhakken. Moed heb ik niet om dit syndroom in detail te bespreken. Ik praat er slechts omheen. Ik ben zo gemaakt. Het is mijn aard geworden. Ik drink van de bloemenzee, en stik bijna in haar zaad. Warmte komt met golven om mij heen. De witte stad komt in zicht, maar verblindt mij.

Suriname, 29 mei 1994

De vrouw in het wit staat tussen twee matrozen in. Zij komen van een vreemd leger. Ik draai en woel in mijn bed. In de rivier hangen de witte bloemen diep, met een zwaar gewicht. Ik zit op de rivier-boot. Het was een labyrint van vuur, waarin we de juiste combinaties moesten zien te vinden. Het was een race tegen de klok. De muren waren draaiende en brandende. We renden, maar zij struikelde. Een gil achtervolgde mij. Ik kon haar niet meer vinden.

Suriname, 30 mei 1994

De ladder naar de witte stad laat grijze gezichten zien. Zij zijn niet uitgenodigd. Als zij de ladder aanraken, dan branden zij. Hun gezichten smelten weg. Ik ben op de ladder en kom steeds hoger, steeds dieper. De witte muren van de stad zijn begroeid.

Zij zat daar op een witte troon, waar alle ladders naartoe leidden. Ze keek naar beneden en verdween in witte rook. Ik volgde het spook dieper de stad in.

Iedereen zonk weg in de witte golven, en vele schepen vergingen. Ik klom door, hoger de stad in. Ik durfde niet achterom te kijken. Ik hoorde gekrijs, en mensen riepen : Stop. Maar ik liep door. Ik was in Suriname. Zij nam het gewicht van de stad in. Alles loopt over in de wildernis in de diepte van de witte stad. Het is een schuimende zee, wild golvend. Het is een Surinaamse vrucht. Surinaams fruit, ik kijk erna, en het is alsof ik in een coma ben. Niemand kan mij horen. Niemand kan mij verstaan. Het is alsof er nooit communicatie is geweest. Niemand kan iets overbrengen. Ik zink weg in de witte zee. Grote vissen zwemmen hier, maar zij nemen niemand mee. Wij zijn aan ons lot overgeleverd. Oh, was ik maar nooit naar Suriname gegaan. Ik ben gebrandmerkt.

Suriname, 31 mei 1994

Ik herinner de droom over het witte hek. Het trekt me tot de wildernis, maar laat me nooit door. Het trekt me dieper en dieper totdat ik vastraak. Is dit het grote Suriname ? Is dit het witte hek ? Het is een vreemd hek, met vreemde muziek, als een begrafenis. Wie wordt er begraven ? De muziek zo traag en subtiel. En voordat je het witte hek bereikt kom je tot een stad waarin je altijd verdwaald. Het neemt je tijd in beslag. Het neemt alles. Ik sta op de duinen en schreeuw over alles wat me is ontnomen door het witte hek. Ik wil het terug, maar golven overweldigen mij, en nemen mij mee, dieper tot het witte hek, als tot een ladder. Een pen wordt in mijn hand gedrukt, en ik moet veel schrijven. Ik moet een boek schrijven over Suriname. Ik moet tot haar geheimen doordringen. Ik schreeuw. Ik heb het trauma in mijn hand, maar dan wordt het rustig. Ik hoor het witte hek ruizen op de achtergrond, spelende haar muziek. Het doet pijn, maar de steek gaat eruit. Ik moet een wit boek schrijven, een witte bijbel. Ik tril en beef. Ik wil wegrennen, maar golven overweldigen mij. 'Schrijf, schrijf,' bulderen zij. Er beginnen dingen in mijn hoofd te draaien. Ik kan geen verhalen schrijven. Maar de klokken in mijn hoofd leiden een leven op henzelf.

Mijn Vriend, de Slang

In de onderwereld het ergste wat ik ooit had gezien waren de varkensslagers. De varkensslagers werden bestuurd door skeletten met gewaden aan en kappen op hun schedel. Vaak hadden ze hun domeinen in grote kraters. Je zou er depressief van kunnen worden, en dat werd ik dan ook. Ze sloten mij op in een kelder, een soort kerker, waar vanuit ik alles goed kon zien. Ik leefde van mijn eigen kots, en varkensvlees. Dat was de enige manier waarop ik leefde. Wel was het altijd goed om weer wakker te worden. Maar nog steeds denk ik eraan na al die jaren. Eigenlijk sta ik er mee op en ga ik er weer mee naar bed. Het is een trauma. Nog altijd hoor ik het gekrijs van die beesten in mijn hoofd, en nog meer het gekrijs van die skeletten. Het waren eigenlijk half-skeletten met nog een beetje vlees, spieren en vooral pezen. De geur was verschrikkelijk, niet om over naar huis te schrijven, en soms had ik het gevoel dat ik gewoon twee a drie dagen niet wakker werd. Ik wist wel dat ik droomde, maar toch. Dit was de onderwereld, daar ben ik van overtuigd. Het leek wel alsof alles hier varkensslager was of varken, en dan die skeletten met die kappen op. Echt verschrikkelijk. Het rook er echt naar de dood, naar ongewassen wateren, naar ongezouten lucht, en naar dingen die ik hier niet kan beschrijven. Weet je wat voor impact dat op een mens kan hebben ? Maar eigenlijk vraag ik me af of ik wel een mens ben.

Die skeletten met die kappen hadden daar beneden wel de touwtjes in handen. En mijn moeder maar zeggen : Je hebt het maar gedroomd. Ja, dat is waar, maar toch.

De dominee zegt dat demonen bestaan, dat de onderwereld bestaat, diep in de grond, waar de doden leven. Mijn moeder zweert bij de kerk zo langzamerhand, maar ze zegt dat de dominee ook niet alles weet. Dat is zo, maar toch.

Zoveel skeletten in een optocht, allemaal met gewaden en kappen, een enge processie. Waar gaan ze naartoe ? Naar hun domein in de krater. Je zou er depressief van kunnen worden, en ik werd het ook En bang, verschrikkelijk bang, want zij heersen over hen zonder hoop. Ik had mijn geloof verloren in die tijd, en probeerde mijn hoop in andere dingen te vinden, dus ik was op dat moment hopeloos, en onder hun hoede. Verschrikkelijk. Ik denk er nog weleens aan terug. Daar reden ze dan op hun hoge paarden, en met hun scherpe laarzen maakten ze de huid van die beesten stuk. Verschrikkelijk. Sommige paarden waren gewoon skeletten. En die auto's die ze hadden, en die schepen, die waren gemaakt van skeletten, bottenvoertuigen. Verschrikkelijk. Daar wil je echt niet wezen. En ik was altijd blij als ik wakker werd, maar voor hoelang. De volgende nacht zat me alweer op te wachten. En dan leek het alsof ik voor honderd jaar sliep. Ik kon soms

gewoon niet wakker worden, en dan is er niet even een dominee of moeder in de buurt, neen, dan is alles de hel, zelfs de zachte hand.

Maar op een dag kreeg ik in zo'n droom een ontmoeting met een rode slang, en die gaf mij een borstschild met haar, en een prachtig glimmende steen erop, bijna een verblindende steen waardoor alles zacht werd, en toen begon ik ook mooie schone dromen te krijgen, en dat was eigenlijk voor het eerst in mijn leven. Ik werd niet meer zo snel gillend wakker. En weet je wat het mooie was ? Ik kon ook vliegen, dus als er gevaar dreigde dan wipte ik er tussenuit. Maar het had ook nadelen. Ik wilde de onderwereld kennen, en misschien wat kunnen betekenen, en de steen hield mij tegen. Totdat iemand die steen een keer verbrijzelde. Ik kon hem wel omhelzen. Het was een halfskelet, met een verschrikkelijk angstaanjagende bijl. En ik kreeg weer toegang tot de diepere onderwerelden, ja eigenlijk dieper dan ooit. En wat ik daar zag, dat zul je niet geloven. Weinigen geloven me maar. Luister.

Op een dag zat ik aan de zee van bloed, na lang gezeten te hebben aan de rivier van bloed. In de verte kwamen een heleboel zwarte skeletten, heel dun, steeds dichterbij. Het leek wel op een processie. Sommigen droegen hoeden met veren, terwijl anderen kappen op hadden, maar de meesten hadden niets op, en waren gewoon naakte skeletten, soms met een veer hier of daar. Plotseling begonnen ze te grommen en snelden op mij af. Ik dacht : zal ik wegduiken in de diepte of hier gewoon blijven zitten ? Ze waren de kwaadsten nog niet, en gaven mij een mes. Op het handvat stond een plaatje van een oude vrouw, een fotootje, maar dat rukten ze ervan af, en er scheen bloed van het handvat af te komen, vreemd bloed, bijna een beetje roze doorzichtig. Ik keek naar het mes en toen naar hen. 'Ja, het is van jou,' zei één van hen. Ik knikte. Dat was me nu wel duidelijk geworden. Het mes glom. 'Je zult het nodig hebben,' zei een ander. Ik wist het. Het was hier gevaarlijk. Ze vertrokken weer, en ik heb ze eigenlijk nooit meer teruggezien, maar het mes bleef bij me. Het mes sprak zelfs. Het bleek een mes te zijn van mijn voorouders, en ik kon zo met hen en de goden spreken. Nu ben ik niet zo gelovig, en al helemaal niet zo familiaal, dus op een goede dag wierp ik het mes ver in de zee van bloed. Dat had ik beter niet kunnen doen, want de zwarte skeletten kwamen uit de zee, en waren des duivels. Toen heb ik het mes weer teruggenomen, en besepte dat er ook goede goden waren en goede families, waar ik deel aan scheen te hebben. Toch vond ik het eng, en later op een markt verkocht ik het voor veel geld. Het ding bleek veel waard te zijn, en later vroeg ik me af of ik er wel goed aan had gedaan het ding te verkopen. In ieder geval voelde ik me beter, en met het geld kon ik veel doen. Het was de eerste keer dat ik geld van de onderwereld in mijn handen had.

Ik leefde er goed van, kocht een bed, een kasteel, ridders, indianen, skeletten, en de hele rimram meer. Ik werd koning van de dood, althans dat dacht ik, want er schenen veel meer koningen hier te zijn. Eigenlijk ging het er allemaal erg vreedzaam aan toe. Iedereen had zijn eigen domein. In ieder geval was het hier het beste om het hoogste van het hoogste te zijn, anders werd er met je gesold. Vreemd genoeg kwam ik hier weinig varkensslagers tegen, en nog veel minder varkens. Ik

was diep in de onderwereld. Op een dag werd ik uitgenodigd door een andere koning van de dood, en die liet mij zijn kasteel zien, en vroeg even later of ik met zijn dochter wilde trouwen. Ik zei direkt dat ik niet aan die dingen doe, want stel je voor, dan kun je helemaal niet meer terug, plus dat alles hier levensgevaarlijk was.

Mannen waren hier de slaven van de vrouwen.

De koning zelf was ook niet getrouwd, maar een paar van zijn zonen wel, en ik zag hoe ze door hun vrouwen werden toegetakeld. Ik was er zo naar van, dat ik eigenlijk direkt weer wilde vertrekken. Maar de beste man hield mij tegen. Hij liet mij een kamer zien met een soort dodentelevisie, dodenradio en nog wat technische dingen. Dat kende ik nog niet, en hij gaf me wat interessant spul mee. Het was door deze dodenapparatuur dat ik de onderwereld snel nog beter leerde kennen. Ik kon snel wapens bestellen, het beste van het beste, en leerde hoe ik hier zo snel mogelijk de rijkste kon worden, en al gauw was ik de keizer der doden, aangesteld over vele koningen der dood, en ik kreeg mijn eigen domein in een krater. Maar toen kwam ik in aanraking met een probleem. In het domein woonden vele varkensslagers en vele varkens, en dat moest ik op de koop toenemen. Ik deed geen oog meer dicht. Dus via de dodenapparatuur probeerde ik naar een hoger beroep te vissen, maar alles had te maken met varkens en varkensslagerijen. Die varkensslagers hadden de absolute macht, en waren de rijksten van de rijksten. Daar had ik dus helemaal geen zin in, en zo bleef ik de keizer der doden, maar ik kreeg er al snel nachtmerries van. De varkensslagers bezochten mij vaak en commandeerden me dat ik maar zo moest doen en zus moest doen, en zij lieten mij altijd heel duidelijk merken dat zij de touwtjes in handen hadden Niet de keizer, maar de varkensslagers maakten de dienst uit. Zo, die zat. En weet je nou wat het ergste was. Hoe langer ik hier bleef, des te meer ik op een varken begon te lijken, alsof er een vloek op me rustte. En ik kon niet meer terug.

Ik dacht : liever een varken dan een varkensslager, maar daar kwam ik snel van terug. Ik ging de oorlog aan tegen die varkens. Ik kocht een heleboel indianen in, skeletten, ridders, en nu zou ik dan de grote varkensslager der doden worden.

En wat kreeg ik ? Uitnodigingen. ‘Welkom in de orde der varkensslagers.’ Ik werd beter behandeld dan de keizer, werd overladen met kado’s, en mocht bij iedereen op visite komen. Ik kreeg een kap met een gewaad, en ik mocht mezelf skelet of halfskelet noemen, en ik had zoveel geld dat ik erin kon zwemmen. En dat deed ik dan ook. Ik scheen me steeds beter te voelen, terwijl anderen steeds depressiever werden. Ik had voor niemand tijd, want mijn nieuwe leven slokte mij helemaal op. Ik ging alleen nog om met andere varkensslagers, en had gevechten met ze. Soms waren er grote toernooien, waar alles om vrouwen ging. De winnaar kreeg dan één of andere belangrijke vrouw mee, maar ik zei al dat mannen hier de slaven van de vrouwen waren, en dat de vrouwen verschrikkelijke dingen met de mannen deden.

Daarom ben ik die toernooien gaan ontlopen, want het eindigde toch altijd in de hel. Ik was een ridder, een poortwachter, en dat beviel me het best. Ik bleef op één plaats.

Ze noemden mij de poortwachter van de onderwereld. Ik dacht : het zal wel zo zijn.

Heel soms ging ik weleens op uitnodigingen in van andere poortwachters, en zo belandde ik eens in een wel hele diepe krater. Het was het grootste domein wat ik ooit had gezien, en het joeg me schrik aan. De doodslucht die hier hing, verschrikkelijk. Ik kwam hier die rode slang weer tegen, en dat was maar goed ook, want ik raakte met die poortwachter in een verschrikkelijk gevecht. De rode slang redde voor de tweede keer mijn leven, en bracht me terug naar de bovenwereld, waar ik wakker werd. Het was een lange tocht geweest, een tocht die ik niet snel zou vergeten. De nacht erna gaf de rode slang mij een prachtige rode wapenrusting, en nam mij terug, ditmaal om de poortwachter te verslaan. De rode slang en een andere bruin en donker gestreepte doorzichtige slang zorgden ervoor dat dat domein nu van mij was, en dit was voor mij de poort om nog dieper in de onderwereld te komen.

Alles wat ik daar tegenkwam waren verschrikkelijke gevechten tussen poortwachters, en grote toernooien Zij die wonnen kregen geen vrouwen, maar slangen, en toch leek me dat wel wat, want ik had meer met slangen dan met vrouwen. Ik won mezelf een leger van slangen, en kwam steeds dieper in de onderwereld terecht en kreeg steeds grotere terreinen. Ik dacht voorgoed van de varkensslagers af te zijn, maar hier zag ik ze weer. Ditmaal droegen ze vreemde kruizen en vreemde wielen, en waren de meesten geheel in het zwart verpakt : grote en vreemde zwarte pakken, en vreemde grote zwarte kappen, die soms op helmen leken. Waar ik terecht gekomen was wist ik niet. Ze spraken een vreemde taal, en ze bleken geheim gezelschap te hebben van vreemde slangen die in vrouwen konden veranderen. Het vreemde was dat ze niet tegen mij ingingen. Hun geld : slangentanden. Daar betaalden ze mee, en daarmee lieten ze hun werelden gestalte krijgen. Het leek op een vreemd kaartspel, alsof ze een groot spel speelden. Ik moest de spelregels leren kennen. Sommigen hadden rode dobbelstenen, gemaakt van zeldzame slangentanden.

Van een aardig wezen kreeg ik een huis, en hier moest ik beginnen. Het wezen leerde mij over goed voedsel dat hij in een ketel bereidde. Er waren hier ook wel eens toernooien, maar dan draaide alles om geld. Al snel won ik een paar toernooien, en werd de rijkste van allemaal. Ik kon kopen wat ik wilde. Ik baadde in rijkdom, en kreeg de centrale krater. Ik hield me veel bezig met mijn slangen, omdat die toch wel heel belangrijk voor me waren, en hun tanden waren een bron van inkomsten. Ze wisselden die tanden maandelijks, en sommigen dagelijks. Ik begon een slangen-kwekerij, maar dan op vriendschappelijke basis. Slangen waren mijn vrienden.

Ze noemden mij slangenvriend, en ze begrepen wel waarom. Terug naar huis wilde ik niet meer, totdat mijn moeder mij wekte.

Einde

Eén van Hen

Het mooiste wat je in je leven kan doen is te gaan naar plaatsen waar nog geen mens eerder is gekomen. Diep in de jungles van de inmens grote tropische regenwouden loopt een man eenzaam en verlaten, op zoek naar de laatste overblijfselen van wat eens het paradijs was. Een naakte vrouw ziet hem, draait haar gezicht van hem weg, en houdt haar handen ervoor. De man weet dat hij nu erg voorzichtig moet zijn. Zou zij van de Suebche-stam zijn ? Het zou de laatst overgebleven stam van het paradijs zijn. Plotseling is het alsof de vrouw door de bliksem wordt getroffen, en valt neer. De man rent op haar af, en de vrouw houdt haar ogen stijf tegen elkaar.

‘Kus me,’ zegt de vrouw, ‘ik spreek jouw taal.’ Maar als de man het doet, krijgt hij een keiharde klap in zijn gezicht. De woorden ‘kus me’ betekenden hier iets heel anders. Hier werden dezelfde woorden gesproken, maar ze hadden andere betekenissen. De vrouw staat op, en rent weg. Dan begint ze te gillen, en al snel komen er naakte indianen haar tegemoet. Nu moet de man rennen voor zijn leven.

Een man wordt wakker met een bezweet gezicht. Hij ligt in zijn tentje diep in de jungle van het tropisch regenwoud, omdat hij op zoek is naar de laatste stam van het paradijs. Hij rekt zich goed uit, stapt zijn tentje uit, en bekijkt de prachtige vochtige en weelderige jungle die langzaam door het zonlicht overgoten wordt, en een zwoele vorm krijgt door alle weerspiegelingen. De temperatuur speelt hier met licht en schaduw, en de man knijpt even zijn ogen dicht om zichzelf één te maken met deze overweldigende natuur, en om zich te bezinnen op zijn opdracht.

Na een tijdje heeft hij zijn tentje opgerold, en trekt verder. Het is alsof de zon hem lokt, en het pad naar het paradijs hier in vleeselijke gedaante voor hem ligt, een pad waarvan hij altijd dacht dat het onbereikbaar was, enkel zijn fantasie prikkelende.

Diep in de jungle hoort hij de kreten van dieren, en hij vraagt zich af of de Suebche-stam nog steeds bestaat. Hij is niet gelovig, maar er wordt gezegd dat deze stam de laatst overgebleven stam van het paradijs is. Hij houdt het erop dat het het laatste stukje paradijs op aarde is, als de overblijfselen van de oertijd. Hij ziet het geloof als een poging om alles wat mooi is te bezitten. Maar dit hier is werkelijkheid, geen fantasie. Het geloof is zo ongrijpbaar, maar hier is alles vlees geworden.

In de verte hoort hij iemand zingen. Hij had hier eigenlijk geen mens verwacht. Hij dacht echt dat de stam zou zijn uitgestorven, maar wilde het toch met eigen ogen bewezen zien. Er kwam weer wat hoop in zijn hart toen hij het gezang hoorde. Hij loopt op het geluid af, en ziet een naakte vrouw in een kleine plas baden. Al snel heeft de vrouw hem in de gaten, en begint te gillen. ‘Wat zijn ze paranoïde?’ dacht de man bij zichzelf, glimlachend. Hij was absoluut niet bang, maar wel voorzichtig.

Hij had er wel vertrouwen in dat het goed zou komen, maar de gil bleef als een echo in de lucht hangen. Het was de meest angstaanjagende kreet die hij ooit had gehoord, maar voor hem sprak het meer over de angst van de vrouw. Als zij van de Suebche-stam was, dan had ze nog nooit contact met de buitenwereld gehad.

De man is op zijn hoede. Als hij zich de woede van de stam op zijn hals haalt, dan is het afgelopen voor hem. Voorzichtig pakt hij een geknakte bloem van de grond af, steekt hem in zijn haar, glimlacht even, en houdt dan de bloem weer in zijn hand, alsof hij het de vrouw wil aanbieden. Ook de vrouw lijkt even te glimlachen, maar dan maken haar wenkbrauwen een gevaarlijke beweging, alsof ze van plan is hem aan te vliegen.

‘Heus, ik wil je geen pijn doen,’ fluistert de man zacht. Maar dat hoort ze niet. Ze staat nog te ver weg. Dan rent de vrouw weg. De man weet dat hij nu moet oppassen, want de Suebche-stam zou op alles jagen, en jagers waren ze als de beste. Na lang lopen probeert hij de natuur weer in zich op te nemen. De natuur vertoont een rijkdom die hij niet kent.

De man probeert zich weer te bezinnen op zijn opdracht. Ook bezint hij zich op zijn strategieën. Als de Suebche een zeker geloof hebben, dan zal hij daaraan tegemoet moeten komen, maar daar is niets over bekend. Hij besluit zijn intuïtie te volgen.

Na een tijdje ziet hij in de verte een groep Suebche-meisjes als in een soort dans. Hij herkent het als een jacht-ritueel. Ze gillen heel luid, en hij weet even niet of hij blij moet zijn of niet, dat hij ze nu heeft gevonden. Hij vermoedt dat hij nu dichtbij hun dorp of kamp is.

Een python staart hem aan, hypnotiserend. Bang voor pythons is hij niet. Hij schijnt een kalmerend effect op hen te hebben. Even denkt hij dat hij schrikt, als de python ineens tot hem spreekt. De python heeft een vochtige huid, met de prachtigste patronen en kleuren met hun schakeringen, en weer schijnt het zonlicht ermee te spelen. ‘Waak op, zoon,’ sprak de python. ‘de Suebche hebben geen geloof. Zij leven in een fantasie.’ De man keek op, en merkte dat het toch echt de python was die tot hem sprak. De python bewoog zijn enorme lichaam, en kwam iets dichterbij. Ook de man leek zich te openen, en bewoog iets dichterbij. Toen sprak de python verder: ‘Zoon, zij leven in fantasie, de laatste overblijfselen van een echte fantasiewereld. Daarom willen ze niets met de buitenwereld te maken hebben, en zullen ze je zeker doden als je dichterbij komt. Maar ik kan wel wat voor jou betekenen

.... Ik ken de Suebche, en zij kennen mij' De slang sprak bijna slaapverwekkend en heel geheimzinnig.

De man voelde een kracht door hem heenstromen die hij niet kende, iets heel vitaals, maar tegelijkertijd verzwakkend, alsof alle botten in hem doorspietst werden, of zelfs op een vreemde pijnloze manier werden gebroken.

'Deze fantasie was eens een algehele realiteit,' sprak de slang ineens veel luider, en zijn lichaam begon te ribbelen en in kracht op te komen. 'Maar zij die deel hadden aan deze fantasie begonnen de fantasie te verwerpen, en daarom trok de fantasie zich terug, eerst door vulkanen, later door overstromingen. De Suebche hebben zich altijd aan de fantasie vastgehouden, en niet gekozen voor ... het geloof ...'

'Maar is het geloof dan verkeerd ?' vroeg de man.

Toen vervolgde de slang : 'Zij die opgroeiden in het geloof moesten over het pad van geloof teruggaan naar de fantasie, maar velen blijven op dit pad steken, en zijn niet anders dan hun voorouders.' De ogen van de man begonnen geheimzinnig te glinsteren. 'Ben jij de slang van het paradijs ? Nee toch ?'

De slang gleed heel voorzichtig over zijn huid, en kreeg langzaam de man in zijn grip. De man was nog steeds niet bang, omdat hij zag dat de slang niets kwaads in de zin had. 'het geloof verzon haar eigen verhaal. Er zat wel een kern van waarheid in,' bromde de slang. 'Er was eens een soort paradijs, de fantasie, waar ik deel aan had. Maar het geloof heeft alles kapot gemaakt. Het paradijs was van mij, maar door het christelijk geloof werd ik afgeschilderd als een indringer die anderen zou weglukken. Het is juist net andersom gegaan. Ik wilde hen dieper erin laten wegzinken.'

De man begon te glunderen. Hier hoorde hij een hele andere kant van het verhaal. Hij zou wel een deel willen zijn van dat overblijfsel van die fantasie-wereld, hier zo diep in de jungles van het tropische regenwoud. De man voelde een enorme opgewondenheid opborrelen, en knuffelde de slang bijna. Hij wist wel dat hij dichtbij de python moest blijven, anders zou hij het niet meer kunnen navertellen.

Plotseling schrikt de man wakker. Was het allemaal maar een droom ? Wel een hele interessante droom, maar was het waar ? De man stapte zijn tentje uit, bekeek de natuur om zich heen die leek te ribbelen in het zonlicht als een zwoele extase die hij nog nooit eerder zo dichtbij had gevoeld, alsof het over zijn huid danste. Hij kneep zijn ogen stijf dicht, om één te worden met deze verlokkenende, weelderige natuur. Wat kon hij verwachten ? Voor hem lag de nog donkere jungle van het tropische regen-oerwoud, lonkend, alsof het hem wilde omhelzen, wurgen ? Hij wist het niet. Het kon natuurlijk gevaarlijk zijn. De stam waar hij naar op zoek was had geen manieren. Als ze zich door hem bedreigd zouden voelen, dan zouden ze hem zeker vermoorden.

Opgewonden liep hij verder, nadat hij zijn spullen had gepakt. In de verte hoorde hij wat kreten die van dieren, maar ook van indianen konden zijn. Als het indianen waren, dan zou hij al heel dichtbij zijn. Hij dacht aan zijn dromen, en aan zijn opdracht. Plotseling sprong er een naakte vrouw vanuit een boom op hem. De vrouw had hem al snel in een wurggreep, en stak een soort gifpijltje in hem. Direct legde hij het bijltje, en werd afgevoerd tot in het kamp. Ze legden hem in een wigwam waar hij na een paar uurtjes bijkwam. Ze gaven hem van een vreemd rood sap te drinken. De vrouw was bij hem en aaide hem. Dat was wel een vriendelijk gebaar, maar waartoe ? Als ze kanibalen zouden zijn, dan was dat allemaal maar ter voorbereiding van het vlees ? Maar goed, hij wist niet of ze kanibalen waren, en probeerde die gedachte snel weer te vergeten.

Hij voelde zich heel wat nu hij eindelijk de Suebche-stam had gevonden, zij die de burens van Adam en Eva geweest waren, in het paradijs. Dit was het laatste stukje paradijs, dat juist zo leefde, door hen. De vrouw glimlachte naar hem. Zou hij het straks kunnen navertellen, of eindigde alles hier ? Wilde hij het nog wel navertellen, of wilde hij hier altijd blijven, om te worden als hen ? Zijn lichaam trilde. Deze stam had nooit contact gehad met de buitenwereld.

Weer werd er een gifpijltje in hem gestoken, maar ditmaal viel hij niet bewusteloos. Hij werd overspoeld door warme gevoelens, alsof hij door de fantasie werd omhelsd. De vrouw legde haar handen tegen haar borst aan. Deze mensen hielden van de natuur, en hier was deze natuur zuiver.

De stam was heel vriendelijk naar hem, totdat één van de vrouwen een reusachtige vogelspin in haar hand nam, die ze haar hand liet opeten. Toen begon de horror, ook voor hem. Alles eindigde in een nachtmerrie, en gelukkig voor de man was het maar een droom. Hij werd wakker, en wist niet of hij er zo blij mee moest zijn. Want diep van binnen zou hij zijn leven wel willen geven om de laatste stam van het moederparadijs te vinden. Nu had hij weer bot gevangen. Het leek wel alsof het tropische oerwoud met hem speelde. Hij was moe in zijn benen, alsof een vreemd tropisch dier hem had uitgezogen. Hij keek naar zijn been, en zag een klein insect, en een heel klein wondje. Later voelde hij niets dan kracht door zijn benen vloeien, alsof het beestje hem bevrucht had.

Met stevige passen liep hij door. Hij was nu echt toe aan een ontmoeting. Hij hoopte dat als ze hem zouden zien ze hem meteen zouden omhelzen. Zouden hun goden hen niet kunnen vertellen dat hij eraan kwam ? Of geloofden ze niet in goden ? Misschien waren het wel hele vrije mensen, vol van paradijselijke fantasieën. De man voelde alsof hij van de grond op een boot stapte. Hier waren wat riviertjes, en die riviertjes leken wel vuil, maar vol van de jungle. Dat was beter dan die riviertjes die door fabrieken waren vervuild. Dit was natuurvuil. De man besloot te gaan zwemmen, en zag even later wat anaconda's paren in de rivier. Zulke orgieën konden wel enkele dagen duren. Zo bleven ze tenminste van hem af, alhoewel hij niet bang was voor slangen. Hij had altijd iets met slangen. Voor hem was het in

ieder geval al een prachtige reis geworden die hij nooit zou vergeten, of hij de Suebche nou zou vinden of niet. Eigenlijk deed het er niet meer zo toe, omdat hij helemaal door de natuur werd opgezogen. Zijn hoofd was ermee doordrenkt als met heerlijk geurende verf, als de bronnen van nieuwe fantasieën. Hier zou hij de rest van zijn leven over kunnen nadenken.

Hij zag de apen in hun bomen, en hij voelde zich intens gelukkig. Voor hem stoeiden wat andere slangen, en ook wat krokodillen kwamen vanaf de oevers in het water. Nu was het oppassen geblazen. Hij bleef doodstil liggen, en probeerde zo letterlijk naar de kant toe te drijven. Even later stapte hij uit het water. Een vrouw met hangborsten staarde hem aan. Ze leek paranoïde, dus de man bewoog bijna niet. Hij wist niet wat hij kon verwachten. Zou ze wegrennen of hem bespringen? 'heus, ik doe je niets,' fluisterde de man. De man voelde veel tederheid en een soort medelijden naar haar. verder kon hij het niet goed plaatsen. Hij wist ook niet of tederheid wel op z'n plaats was bij dit soort mensen. Dit moesten de Suebche dan zijn. De man stak zijn hand uit, en de vrouw keek naar zijn hand. Natuurlijk kende zij het handenschudden niet, maar de man wist niet wat hij anders moest doen.

Toen maakte hij een omhels-beweging in de lucht. De vrouw bleef hem strak aankijken. Hij zag de angst in haar ogen. Zacht begon de man wat te zingen om haar gerust te stellen. De man zag bijna haar hart kloppen. Maar daar kwamen de krokodillen al aan. De vrouw stapte langzaam naar achteren, terwijl de man bleef staan. De man wilde weleens zien wat de vrouw zou doen. Het leek alsof de vrouw er niet om gaf. Net op tijd kon de man omhoog springen om een tak te grijpen. Toen zag hij ineens dat de vrouw glimlachte. Die momenten waren heel kostbaar voor hem.

Een hopeloosheid gleed over de man toen de vrouw hem weer strak aanstaarde, nu van een grotere afstand. Hij had het gevoel dat hij nooit geaccepteerd zou worden.

Misschien was hij in hun ogen een gevallen, een verdoemde, iemand die het paradijs ooit had verlaten, en daarom nooit meer toegelaten mocht worden. Misschien was hij wel bestemd te branden in de hel, als ze daarin geloofden. Maar goed, hij kende hun geloof niet. Hij voelde zich een zondaar. Zij waren paradijselijk, en hij was beschaafd, burgerlijk, of misschien alleen een gevangene van de buitenwereld. Wat zou het hem kosten om bij hen binnen te kunnen komen?

En ging het hem nog wel om de mensen, of ging het hem om de natuur. Hij zou zich goed kunnen vermaken in dit stukje paradijs op aarde zonder de mensen, zonder deze Suebche-stam.

'Suebche,' zei de man. De vrouw glimlachte. Een andere vrouw was erbij komen staan. Ze had een zorgelijke blik, en had een boog met pijlen. Langzaam greep ze één van haar pijlen, wilde schieten, maar de andere vrouw hield haar tegen. De vrouwen werden boos op elkaar, en er ontstond een gevecht. De man wist niet wat hij moest doen. De vechtende vrouwen waren naar elkaar aan het gillen, en rolden

over de grond. Nu wist de man hoe de stam met elkaar omgingen. ‘Suebche, Suebche,’ riep de man. De vrouwen lagen bijna in het water, en ze hadden niet in de gaten dat er krokodillen toesnelen. Plotseling dook de man in het water en greep één van de krokodillen. Als hij dat niet had gedaan dan was het kwaad al geschied. De vrouwen reageerden direkt en stopten het gevecht om voor de rest van de krokodillen dekking te zoeken. De vrouwen keken toe naar het gevecht tussen de man en de krokodil, alsof ze niet begrepen dat de man hun leven had gered. Of misschien gaven ze daar niets om. De man verwachtte wat hulp, maar kreeg die niet, en verdween telkens met de krokodil onder water. Na een tijdje ontsnapte de man, en greep zichzelf weer vast aan de oever. De vrouwen klaptten in hun handen, op een vreemde manier.

‘Suebche, Suebche,’ zei de man. Hij had de indruk dat de vrouwen het wel interessant vonden. Ze waren net dieren. Volgens de man hadden ze geen hersenen, of waren ze gewoon niet beschaafd opgevoed. Ze wisten misschien niet wat ‘hulp’ betekende, en ‘zorg’. Ze verwaarloosden zichzelf en elkaar. Zo zagen ze er ook uit. Ze waren wilden.

De man bedacht voor zichzelf hoe hij contact kon maken. Weer omhelsde hij de lucht, en de vrouwen deden hem na, maar hij had niet de indruk dat ze wisten wat het betekende. Misschien waren ze niet slecht, maar gewoon erg naief, onwetend. Ze leken op wilde dieren, op beesten, en de man vond er eigenlijk niets menselijks in terug. Zij waren van het paradijs, en voor-menselijk. Zij wisten niet wat mensen waren, omdat ze nooit mensen hadden ontmoet. Misschien was dat de reden waarom ze de man interessant leken te vinden. Maar de man was op zijn hoede, want misschien was hij wel interessant om op hun bord te verschijnen als stukje vlees. Maar ja, dan waren ze wel erg geraffineerd. Als ze op jacht waren en hem als prooi zagen, dan hadden ze hem misschien allang afgeschoten. Ook wilde hij hen het voordeel van de twijfel geven, hoe gevaarlijk dat ook was. Hij koos ervoor om hen maar te vertrouwen, tot nu toe dan, en zette zijn pogingen tot communicatie voort. Als hij vriendschap met deze twee zou kunnen krijgen, dan was hij al een stuk verder, en zou dat misschien de basis zijn voor verdere vriendschappen.

Opeens werd er schel gefloten, voor de vrouwen een seintje dat ze moesten komen.

Ze maakten wat ongemakkelijke gebaren om hem dat duidelijk te maken, en zo renden ze beiden weg. De man besloot maar gewoon te blijven. Misschien zouden ze hier wel terugkomen. Na een tijdje viel de man in slaap tegen een boom.

De volgende dag werd hij wakker door een ritselend geluid. Het was een anaconda.

Het begin van een nieuwe dag. De man stond op, rekte zich uit, en ademde de warmte in van een nieuwe dag, direkt al zo heet. Hij voelde er eigenlijk meer voor om naar onbekende diersoorten op zoek te gaan. Het contact zoeken met een stam als deze ging zo moeizaam, alhoewel het eerste lijntje gelegd was. Het gevoel was als een sieraad die in zijn hoofd rinkelde, en die het zonlicht op allerlei manieren weerspiegelde. Het bracht zijn gevoel in een nieuwe staat van opwinding. Hij zag

de kleurigste dieren, zoals kikkers, hagedissen, salamanders, overgoten en betoverd door het zonlicht. De vrouwen kwamen niet terug, dus misschien hadden ze hun stam wel ingelicht en kregen ze geen permissie om terug te gaan. Hoe dan ook : ze waren nu op de hoogte. Ze wisten waar hij was, dus nu hing het van hen af. Maar tijd om te wachten had de man niet. Hij was met zoveel dingen bezig, en vond de dierenwereld en plantenwereld net zo interessant.

Een wulpse vrouw stond voor hem met pijl en boog. Ze mompelde wat, richtte op hem, en wilde schieten. Net op tijd kon de man wegduiken, en rende weg. De vrouw kwam hem achterna. Misschien zag ze hem voor een dier aan, of misschien waren het kanibalen. Na een tijdje zocht de man veiligheid in een boom. Maar hij zag steeds meer vrouwen onder hem verschijnen. Na een tijdje hadden ze hem gezien, en begonnen te krijsen. Direct werden er vele pijlen op de man afgeschoten. De man greep een liaan, en kwam op een volgende boom terecht. Dat ging wel snel met zo'n liaan, en al gauw begon hij er handigheid in te krijgen.

In de verte zag hij een dorpje, en omdat hij wist dat de vrouwen hem achterna zaten besloot hij maar gewoon een poging te wagen. Hij rende op het dorp af, in de hoop bescherming te vinden. Een oude man keek hem aan alsof hij de maan zag bloeden. De oude man wist niet wat hem overkwam. In de verte hoorde ze de gillende en joelende vrouwen. De man schoof een dierenhuid opzij en liet de man in zijn hut. Zouden dit weer andere stammen zijn, of gewoon een ander deel van de Suebche. De man wees op de oude man, en zei : 'Suebche'. Ook de oude man zei 'Suebche' alsof hij niet wist wat het betekende.

Dieper in de hut was een ander deel achter een grote lap van dierenhuid. Hier zag de man twee naakte vrouwen liggen. De oude man maakte een gebaar alsof hij de vrouwen aan de man schonk. De vrouwen waren paranoïde. Misschien dachten ze dat de man een god was. De twee vrouwen knielden voor de man en hielden zijn handen teder vast. Toen begonnen ze zijn handen te strelen. Ook de oude man knielde. Dus knielen hadden ze wel geleerd, maar wat betekende het voor hen ?
Misschien wel iets heel anders.

Even later ging de oude man weg. Eén van de vrouwen wilde met een touw de handen van de man vastbinden, en toen wist de man dat hij aan het verkeerde adres was gekomen. Tenzij hij gewoon niet wist wat dit vastbinden betekende. Was het een ritueel, of waren ze kanibalen, of was dit de manier waarop ze goden begroeten ? Voor de man was het een raadsel. De andere vrouw ging achter hem staan, en het leek alsof de man niet meer wegkon, tenzij hij het abrupt zou afkappen. In die mogelijkheid was hij, als hij het goed begreep. De man liet zich maar vastbinden, zolang hij zijn benen nog naar had. Ze lieten hem op de grond zitten, en maakten een soort soep wat hij mocht opdrinken. Hij wist dat ook dit gevaarlijk was, want als er slaapverwekkende stoffen in zaten, dan was het afgelopen met hem. Inderdaad zaten er slaapverwekkende stoffen in, maar dat bleek de regel hier te zijn. het was een deel van het voedsel. Zweterig werd hij even later wakker. Ze

hadden een deken over hem gelegd, en zijn handen waren nog steeds vastgebonden.

De vrouwen lagen bij hem, en waren heel voorzichtig en vriendelijk, bijna goedaardig. Als ze kanibalen waren dan hadden ze hem allang geslacht, dacht de man. Hij voelde een warm branderig gevoel in zijn lichaam, door de soep, en dat voelde niet onprettig aan. De vrouwen waren teder, maar niet opdringerig. Zouden ze denken dat hij een god was, of gingen ze zo met gasten om ? Waarom moesten zijn handen vastgebonden zijn ? De deken was afgetrokken, en met een ander touw wilden ze zijn benen vastbinden. De vrouwen zagen er niet agressief uit, tenzij het een valstrik was. Hij kon zich er alleen niet tegen verzetten. Ze waren al zo aardig geweest, en misschien zou hij hen beledigen als hij het niet zou laten doen. Dan zouden ze hem misschien wegsturen, en kon hij weer helemaal overnieuw beginnen. Toch begon hij bang te worden, en begon meer en meer te zweten, zelfs te trillen. De vrouwen waren hier erg gevoelig voor, en probeerden hem op zijn gemak te stellen, alsof ze geen kwaad in de zin zouden hebben. Toen lag hij daar, vastgebonden aan handen en voeten, als een hopeloze prooi. Hij was nu totaal afhankelijk van hen. Weer gaven ze hem soep te drinken, of was het gewoon een sterk sap ? Weer viel hij in slaap. Ditmaal was het spul veel krachtiger, en in een grotere tent werd hij even later wakker. Hier waren een heleboel vrouwen, en niemand lag bij hem. Ze schenen hem allemaal te negeren. De man probeerde zichzelf los te krijgen, maar zonder succes.

De hele nacht lag hij wakker, en vroeg zich af wat voor spel dit was. Op een gegeven moment was hij het zat, probeerde op te staan, en huppelde de tent uit. Buiten waren mannelijke indianen om een vuur aan het dansen. Ze droegen veelal een heleboel kromme witte of grijze veren. ‘Kan iemand me vertellen wat hier aan de hand is ?’ vroeg de man. De indianen keken verbaasd op. Even later gingen ze door zonder aandacht aan hem te besteden. Hij kon hier niet weg, want dan zou hij een prooi van roofdieren kunnen worden in zo’n situatie. Dus hij ging maar weer terug naar zijn slaapplaats. Toen hij de volgende ochtend wakker werd waren de touwen verwijderd. Het leek nu alsof hij een deel van hen was. Niemand gedroeg zich speciaal naar hem. Hij was één van hen.

Einde

Maria en het Heilige Varken

Ik staarde naar de lange beker met de lange hals. Het was van een doorzichtig roze, als kristal of diamant, als een zeldzaam gesteente. 'Wat zit erin ?' vroeg ik.

'Varkenszaad,' zei hij. Ik proeste. 'Wacht,' zei ik.

'Drink ervan,' zei hij. 'Ach ja, het is gewoon perensap, maar het beeld het varkenszaad uit, wat het heilige varken aan de martelpaal uitstorte.'

'Okay,' zei ik. Ik nam wat van het perensap. 'Smaakt goed,' zei ik. Ze aanbaden hier Maria en het heilige varken. Ik was in een vreemde kerk terechtgekomen.

De Blinde Stad

Zij stelen dromen,

De wachters van een stad,

Zij stelen de verbeelding recht uit iemand's hart,

Deze stad kent geen medelij

Alles dor en droog,

Kinderen zijn hier niet,

Iedereen is hier oud,

Hier is slechts verdriet

Koude harten, lege hoofden,

Gevuld met hartvochtigheid,
Niemand kent geluk,
Wanneer de stad zich over hen spreidt

De stenen zijn roze, en ze draaien maar,
Zij brengen sneeuw, totdat iedereen bevroest,
Tot steen zullen zij worden in alle eeuwigheid,
Meedraaien zullen zij, om droom en plezier te stelen,
Tot roze steen zullen zij worden,
In deze stad van slechts verdriet,
Och, hoor toch naar mijn duistere lied

Ik ben een oude troubadour,
Ik heb het allemaal gezien,
Maar niemand gelooft mij,
Want zij hebben allemaal dezelfde droom van de stad gekregen,
Een droom dat zij nog steeds alles hebben,
Een droom van bedrog,
Zij zijn allen ziek

Och hoort toch naar mijn lied,
Zij hebben allen van het grachtwater van de stad gedronken,
Dieven en piraten zijn het,
Zij stelen en slapen, geeuwen en gapen,

En dromen dat zij niets hebben gedaan,
Och, deze stad is onder een vloek,
Zij zijn allen dik en vet,
Zij zijn de ondergang tegemoet gegaan

Ik zie de stenen draaien,
En alles weggraaien,
Eens was deze stad er niet,
Eens was er hier een rijke natuur,
Totdat de plaaggeesten kwamen

Zij bouwden deze stad,
Och luistert toch naar een oude troubadour,
Moet ik u smeken, of moet ik u slaan,
Waak op, waak op, of het is met ons gedaan

Zeven plaaggeesten op een rij,
In een pot leefden zij,
Oh wie heeft deze pot geopend ?

De eerste heet mankepoot, de tweede beelzebul, de derde je-weet-het-wel, de vierde ik-heb-hem-niet, de vijfde stuk verdriet, de zesde mijn geluk, de zevende ik-heb-je-tuk

Nu ik dit gezongen heb, zal ik niet meer leven,
Toe, schrijf mijn woorden op, zodat u eens uw bevrijding zal beleven,

Laat dit lied niet sterven in de wind,
Wacht totdat een kinderhart het vindt,
De sleutel is in mijn mouw,
Och, dat ik het toch zelf vertellen zou

En toen stierf de troubadour,
Zijn vrienden schreven het lied op,
En plakten het op de deur van het stadsbestuur,
De sleutel vonden ze in de mouw van de troubadour,
Maar ze wisten niet wat ze daarmee moesten doen

Een van de vrienden besloot de sleutel zolang bij hem te houden,
Ook stierf hiermee langzaam de herinnering aan de troubadour

Toen de burgemeester van de stad het lied las,
Verscheurde hij ter plekke het papier

Niemand had de troubadour geloofd,
Ook zijn vrienden zeiden dat hij gek was,
En zo leefde de stad voort in bedrog

Raakte je het steen aan,
Dan werd je betoverd,
En zo groeide de stad groter en groter,

Het roze steen leefde van de mensen,

At en at, en werd vet

Het roze steen begon steeds meer van de mensen te vragen

De heks is blind, en woont in de zee,

Waar haar zeepaardjes en dolfijnen haar overal naartoe brengen in haar koets,

Op haar wagen,

Zij heeft de zeven plaaggeesten uit hun pot vrijgezet,

Opdat zij de stad zouden bouwen

De blinde heks van de zee had honger,

Honger naar uitgesmeerde zieltjes,

Uitgesmeerd op brood

Het is een stad in de zee, maar niemand wist het,

De heks had al hun hoofden betoverd

De mensen aanbaden het roze steen,

Wat hun leven had gegeven

De kerken van het roze steen schoven door de stad,

Door de wondermacht van de mens gegeven,

Het schoof door 's mensens geloof,

Door trouw van het menselijk gelaat,
Oh, zedig schoof het door de stad,
Om de mens te wenken, om te zwaaien en kostelijk te bezitten,
Als een koning was het,
Ja, het roze steen had de stad geschapen

De blinde heks schuifelde door de stad,
Op zoek naar zieltjes,
Maar het roze steen waakte over hen,
Als de goede, trouwe herder,
Die zijn schapen verslond in de nacht,
Om hen mee te sleuren naar de onderwereld,
Naar een glitterwereld, van het roze vuur,
Van roze steen, draaiende in onze gedachtes,
Sussende alle pijn, verdraaiende al het gegriezel,
Bedekkende, wederopbouwende,
Totdat de morgenstond hen weer wakker wreef,
Die zachte morgen, oh goddelijk geluk,
Welzalig zijn hen die het roze steen aanbidden ...
Van bedrog tot bedrog gaan zij ...
De blinde heks draait het getij ...

Als eb en vloed, het roze steen doet goed,
Zij draait, zij bedriegt, zij steelt de dromen,

Zij trekt de ziel tot gruwelijke grotten,
Maar laat het lichaam opstaan in een groot geluk,
In de handen van de plaaggeest ik-heb-je-tuk

De hersenen op sterk water,
Het hart in zeeketenen, de droom kapot,
Maar niemand merkt het, want het lichaam is vol van het roze geluk,
Het is als drugs, als rijp koren,
Als alcohol en dikke sigaretten,
Een sigaar erbij, mijnheer,
En een dikke krant,
De blinde heks heeft het niet meer

De blinde heks staat gierend op de trap,
Met haar oog voelt zij,
Zij kent deze drap,
Er is hier geen geneesheer voor te vinden,
Alle wegen lopen hier dood,
Een blinde leidt de blinden,
Maar zij voelt, en geeft hen grijps genot,
Graai maar, neem maar, heb maar lief,
Ik ben de kinderdief

Zo worden zij allen als haar,

Maar zij zien niet

Nee, niemand is opgewassen tegen het heks met het blinde oog,

Zij was maar met één oog geboren, en dat was blind,

Met één arm kan ze je grijpen,

Met één been kan ze je achterhalen,

Zij is het halve

Zo sterft zij langzaam in alle eeuwigheden,

Om velen mee te sleuren,

Zij heeft misgegrepen,

En is nu een ieders vijand geworden,

Deze stad is haar afschuwelijk geheim

Wie wegrent wordt verminkt,

Zij heeft alle dromen gestolen,

En geeft hen nu illusie op illusie,

Haar illusie

Wie wegrent wordt gepakt,

De blinde heks zal je stropen,

Zij is het halve

Zij wordt rijk aan jouw ellende,

En bedekt het met een roze doek

Een vrouw is gevallen,
Bedek haar met een roze doek,
Een mijnheer heeft een wond,
Bedek het met een roze doek,
Roze sluiers om haar paleis,
In de dieptes van de zee,
In de dieptes van de stad,
Waar haar roze hart klopt,
Zo roze dat het grijs is

De blinde heks wordt oud,
Men kan het aan haar zien,
Ze is de ouwe niet meer,
Ze is jong nu, en zij volgen haar tot de roze kerken,
Waar de plaaggeesten zwaaien en wenken

Ik-heb-je-tuk zit op de troon,
Hij heeft geschapen een wonderdroom,
Mijn geluk zit naast de troon,
Klaar om je te bespringen,
Hij klopt wat in zijn potje,
Roze smeersel

Het voelt koud aan,
Hij drinkt het met een rietje,
Hij plakt de zielen daarmee vast,
En verwend dan hun lichamen,
Ja, maak hen maar blind,
Zo blind als de blinde heks

Hij smeert het in hun ogen,
En spuit het zo naar binnen,
Dan neemt hij hen mee,
En draait hen in het rond,
Roze stenen zullen ze worden

Bevende van geluk draaien zij,
Oh, wat is het leven mooi,
Zij aanbidden de roze stenen,
Groei maar, roze stenen,
Wordt maar dik en vet,
Dan zal de stad groter groeien

De stad zweeft boven de zee, om alle levende schepselen naar binnen te zuigen,
Wat een grote onzichtbare zichtbare stad

Groei maar, stad,

Geef hen maar van alles wat,
Hun dromen zullen nooit uitkomen,
Hun wonden zullen nooit genezen,
Maar jij vertelt ze maar wat

Eet maar, stad, dikker zul je nog worden,
Dan zullen de mensen wel vergeten,
Dat ze net zo zijn als jij,
Zeven plaaggeesten op een rij

De zeven plaaggeesten marcheerden door de stad,
Mankepoot voorop,
Daarachter Beelzebul,
Daarachter je-weet-het-wel,
Daarachter ik-heb-hem-niet,
Daarachter stuk verdriet,
Daarachter mijn geluk,
En als laatste ik-heb-je-tuk

De macht van het grote woord,
Was de macht van het hangkoord,
Zij preekten in de kerken,
Om hen allen met het roze te bewerken

Stilletjes werden zij aanbeden,

Want zulke nette mannen,

Die mag je niet verbannen

Mankepoot sprak het woord,

En het roze geluk kwam voort,

Beelzebul sprak over hebt elkaar lief,

En daar kwam de dromendief,

Geen geluk kon zich werkelijk aarden,

Maar met wat bedrog kwam alles tot bedaren,

Je-weet-het-wel zegende het gehoor,

Zij zongen allemaal in koor,

Tot het roze gesteente wat hen gezaligd had,

Zij keken allen vroom op toen ik-heb-hem-niet bad,

Stuk verdriet kwam met de collecte bus,

Mijn geluk gaf hen allen een hand en een kus,

En koning ik-heb-je-tuk zei :

Ik heb u allen tuk,

Maar zij verstonden het niet,

Want zij hadden oren als een vergiet,

Zij dansten maar door,

Zij hadden zulk slecht gehoor,

Als doven kwamen zij tot de slager,

En het gedans ging al maar trager,

Maar goede dromen hadden zij,
Het was de kering van het getij

Deze stad als eb en vloed,
Niemand zag het vergoten bloed

De blinde heks daalde op hen neer,
De dominee had het niet meer

Oh, wat konden die kerken schuiven,
Langs de winkels, langs het meer,
Langs de grachten keer op keer,
Allen vonden zij groot geluk,
Zij waren in de handen van ik-heb-je-tuk

Een groot plaagheer is opgestaan,
De koning der plaagheren,
De zevende

Ik-heb-je-tuk zit op de troon,
En laat zijn kunstjes zien,
Allen buigen zij neer in aanbidding,
De dominee heeft met gezag en macht gesproken,
Vol ontzag volgen zij hem naar zijn huis,

Waar hij vervolgens hangt aan een kruis,
Oh ja, naast hem te hangen,
Dat is waar wij allen naar verlangen,
Doe nog eens wat van uw kunsten groot,
Ga nog lang niet dood

Ik-heb-je-tuk licht en doet,
Zijn kruis is nu een vliegtuig,
Waar zij allen onder hangen,
Maar zij zijn blind van verlangen

Ik-heb-je-tuk, oh bedot ons,
Het kan ons allemaal niets meer schelen,
Niemand mag ons hier van helen,
Want als de heler helen moet,
Dan is dat iets wat hij maar ergens anders doet,
Zo praten wij in een kringetje,
Dat is toch wat wij willen,
Het leven is wonderschoon,
Vooral met zo'n koning,
Ik ben blij dat ik in deze stad woon,
Ik had dit voor geen goud willen missen, zeg,
Zij die hier niet wonen hebben grote pech,
Ja, grote pech zal het wezen,

Wanneer gij nooit over deze stad hebt gelezen

Stuk verdriet lacht zich krom,

Langzaam slaat hij zijn trom,

Er zijn weer veel doden gevallen,

En nu doen we vroom,

En vergeten alles in de roze droom,

Deze stad is gebouwd op been en bloed,

Het is wat een mens goed doet

De blinde heks is een taaie,

Maar zeker geen kwaaië,

Zie met wat ze ons heeft goedgegaan,

Zij droogde ons aller traan,

Als een lam bracht zij ons tot rustige wateren,

Tot goddelijke watervallen, zij bracht haar oordeel over de afschuwelijke kwallen,

Zij gaf ons een droom, en wijsheid in de tuin,

Zij leidde ons uit dat diepe, duistere dal,

Weg is de kwal,

We kunnen nu veilig geloven,

In het roze steen wat ons heeft doen beloven,

Dat wij haar altijd zullen volgen,

Ook al is de kwal nu verbolgen

Het roze steen heeft de kwal verslagen,
Wij kunnen haar nu volop behagen,
Alles doen wij voor haar,
Zuivere toewijding, en geen ja-maar,
Als slaven staan wij op haar kusten,
Toe steen, draai maar,
Maak het nieuwe getij klaar

Al onze dromen staan op de kust,
Zedelijk en goed uitgerust,
Vernieuwde dromen zal zij ons geven,
Zij is hierin heel bedreven

Ik zie het in de verte, die stad,
Het glinstert in de zee,
Als een oase in de woestenijs,
Hoge muren, toe, zal ik ze beklimmen ?
Zoveel plaagheren die op de muren marcheren,
Zij hebben hun bogen klaar,
Om zielen tot het dodenrijk te trekken,
Maar roze lichamen worden aan hen gegeven,
Vreet je maar vol en dik,
Laat je spierbundels maar zien,
Opdat je het geheim niet zult vinden

Als deze dop op de fles gaat,
Is het geheim voor eeuwig verloren

Het goddelijk roze heeft de adel bekleed,
De troubadour speelt zijn snarenspeel,
En de adel kijkt, en droomt weg,
Er zitten parels aan die snaren,
Hoe kan hij het lied zo mooi zingen ?
Als paarden beteugeld naar het bal,
Daar is het geheim, laten we zien wat het zeggen zal,
Nee maar, het is een kwal

Ik ontwaak aan de kust van een zwarte zee,
Bloed in het water,
Golven over mijn been,
Ik kan me niet bewegen,
Dan kijk ik op,
Ik zie een vrouw met lang haar, en een agent,
Met een kwal in een pot,
Het ding had me bijna doodgebeten,
Nee, nooit ga ik terug naar de roze stad,
Nee, nooit ga ik terug naar de roze stad

Dokter, kunt u me genezen,
Ik kan me niet bewegen,
Ik ben bang dat ik spoedig niet kan spreken,
Want ik ben in de roze stad geweest,
Het roze steen is in mijn gebeente

Ik kan u niet helpen, zegt de dokter,
U zult sterven en de stad zien,
In een ander licht,
Daar zult u leven tot in alle eeuwigheden,
Want werkelijk,
Van deze stad kan niemand vluchten,
Wij gingen daar allen heen,
Wij zijn er nooit van teruggekomen,
Heus, er is geen geneesmiddel hiervoor,
Het antwoord zit in je been

Ik kijk naar mijn been, en zie de sleutel,
Ik trek het eruit, het bloedt nog wel,
Dan kijk ik naar de dokter die in een kwal verandert,
Ik ren, ik ben er dus nog steeds niet uit,
Waar is hier de uitgang uit deze roze stad ?
Wie kan mij helpen, waar moet ik heen ?

Ik zie het lieve gezicht van de vrouw,
En het bezorgde gezicht van de agent,
Met de kwal in een pot,
Nog steeds heb ik de kwallensteek,
Nog steeds heb ik de roze steek,
Ik ben er nog niet van terug,
Ik lig hier nog dronken in het zand,
Op een donker strand

De agent neemt me op, en brengt me naar mijn huis,
Aan de muur hangt een groot kruis,
Nee, dit moet nog steeds de roze stad wezen,
Toen heeft hij mij op een schip gehesen,
Het schip hing hoog in de lucht,
Toen werden we de hemel in gedreven,
De kwal wilde ons aan stukken rijgen,
Een octopus, een grote octopus, zei mijn naam,
De stad riep mij, ik moest terug,
Maar de agent arresteerde de octopus, en stopte het in een pot,
Terwijl het lieve vrouwengezicht mij aankeek

Nee, nee, schreeuwde ik, ik vertrouw het niet,
Jullie zijn van de roze stad, dat kan niet anders,
Want alles is de roze stad ...

Oh, roze stad, hoe kan ik je breken,

Oh roze stad, hoe kan ik je vergeten

De blinde heks houdt het geheim in haar hand als een ei van licht,

terwijl de roze stad over de zee zweeft, suizende, ruisende,

Totdat alles donker wordt

Laat me je inwijden in het roze ei,

Sprak de blinde heks,

Maar ik rende

Ik ren het bos in, maar alles is versierd met het roze,

Geen bos, alleen een roze stad

Ik ren en duik, en vlieg in de lucht,

Maar het roze zit me op de hielen,

De blinde heks heeft me gezien,

De kerken zitten me achterna,

Mijn gebeente is van het roze gesteente,

Geen dokter die me helpen kan,

Zij zijn allen stuk verdriet,

Plaagheer, plaaggeest, plaag geweest,

En nu ben ik hier

De blinde heks zit in haar boot,
In een roeibootje gaat zij over de rivier,
Een rotzooi is het hier,
Dit bos is vol van roze,
Dit bos is slechts een stad,
Er is geen uitweg hier

De blinde heks roeit, en dan krijst,
Haar bootje wordt door een zwart gat opgezogen,
Zomaar uit de modder kwam het opdagen,
Als een kasteel van grote orde,
Een boskasteel is het geweest,
Een boskasteel van grote rade,
Een boskasteel van harde zaken

De blinde heks moet voorkomen,
Het boskasteel bestraft haar luid,
Zij moet het bos verlaten

Zij jankt, zij weent, slaat woedend om haar heen,
Maar niets kan haar roze stad hier nog houden,
Zij moet vertrekken met al haar hebben en houwen

Dan smeekt zij, gilt zij, en zegt kom eens hier,

Maar niemand luistert naar haar,

Ze heeft niets meer te zeggen hier,

De deur van de boskoning staat op een kier,

Zo ontsnap ik uit de zee,

En dreef ik met het bootje mee

De boskoning is erg aardig,

Hij is aan het verjaren,

Ik bouw een stad,

Maar hij breekt het af,

En slaat mij op mijn vingers

Geen steden meer voor jou,

Maar bospaadjes,

Boskastelen, diep en ver,

Hoog en vol van waarheid,

Je hebt de waarheid gevonden in een pot met leugens,

Je hebt het roze ei verbroken, en bent binnengegaan,

Hier zijn de slierten niet meer roze, maar bosslierten,

Donker en dromerig, bestijg je paard,

Reis diep door de nacht, totdat je geheel van de roze droom ontwaakt

De roze stad is geen stad voor jou,

Het zijn vervelende mensen,
Zo'n stad zou je nooit wensen,
Niet wensen voor jou

Ik hoor het gekrijs van de heks in de verte,
Maar dan ebt het weg in de verte,
Is de roze stad nu eindelijk weggezonden ?

De blinde heks die is uitgeworpen verkoopt haar roze eieren aan de
hooggeplaatsten,

Om een leger te vormen,
Het leger van een lam,
Een bloeddorstig lam,
Maar niemand wil haar eieren kopen

Dan verzint zij een sluw plannetje,
Zij zal nieuwe dromen maken,
Bosdromen, om het roze te bedekken,
Maar de bosdromen zullen wel volgepompt worden met het roze gas,
Goed verborgen onder de oppervlakte

Zo blaast zij haar poppen op,
Maar niemand wil hen kopen,
Ze raakt gefrustreerd,

En klagerig

Ze snelt tot de zeven plaaggeesten voor advies,
Maar zij zitten weer in hun pot,
En de blinde heks kan hen met geen mogelijkheid bevrijden,
Ook kan zij hen niet verstaan,
En zij kunnen haar niet verstaan

De roze stad is aan het slinken, aan het wegrotten,
Totdat het een oude tol is geworden,
De heks heeft weer misgegrepen,
En ook de zeven plaaggeesten rotten weg in hun pot,
De roze stad is niet meer,
Het roze ei verkoopt niet meer,
Hier is waar het roze pad doodloopt,
En daarachter een grote wildernis

Hier ligt een groot ei, waar niemand durft aan te zitten,
Een duister ei

Op een dag ontploft het,
En bloed spuit eruit voort,
Nee, de roze stad zal niet wederom rijzen,
De roze stad is verloren gegaan,

Geen stem wordt er nog in gehoord,
Het is weggeslonken, weggerot,
En het zal zijn pad niet terugvinden,
Het heeft zijn tijd gehad

De Vreemde Ontmoeting

Ze droeg altijd witte laarzen, en woonde op twee hoog. Op een dag was hij van de trap in het trappenhuis gevallen. Ze nam hem op, en om hem op te vrolijken nam ze hem mee naar de kermis, waar zij hem bracht tot een clown. Hij was verder niet verwond.

De clown slikte hem op, en hij kwam in een tunnel terecht waar mensen een carnavals optocht hielden. De tunnel eindigde in een woestijn aan de rand van een grote stad. Er werden hier overal markten gehouden.

Hij vroeg zich af waar ze was. Nu een tijdje spuwde de clown hem weer uit. Het was een grote machine. Ze stond daar en lachte. 'Voel je je alweer wat beter nu?' vroeg ze.

'Dit is geweldig,' zei hij.

'Kom met me mee naar huis,' sprak ze. Ze nam hem bij de arm en leidde hem naar twee hoog. Binnengekomen kreeg hij een kopje koffie. Hij keek naar haar witte laarzen. Die waren wit als altijd.

Hij kon niet veel zeggen. 'Sprakeloos als altijd?' vroeg ze. Hij knikte.

'Het geeft niet hoor,' zei ze.

'Ik moet gaan,' zei hij.

'Nee, blijf nog even,' zei ze. 'Ik wil je wat vertellen. De duinen hier vlakbij zijn zo

mooi. Heb je zin om daar een keer te wandelen ?'

'Best,' zei hij. 'Maar ik moet nu gaan.'

'Hoe laat zullen we afspreken. Vanavond om half zes ?' vroeg ze.

'Best,' zei hij.

'Dan zie ik je bij het muurtje,' zei ze.

Hij knikte, en verliet het pand. Zo gezegd zo gedaan. Om half zes stond hij bij het muurtje. Zij had hem daar al opgewacht. Samen liepen ze door het park naar de duinen. Zij had weer haar witte laarzen aan. 'Weet je,' zei ze. 'Ik denk er vaak over om de zee over te zwemmen tot dat eiland daar, ken je dat ? Lijkt me geweldig om daar te wonen, echt fantastisch, of op z'n minst om daar eens op vakantie te gaan. Gewoon in de wildernis leven, proberen te overleven. Er groeien daar veel wilde bessen.'

'Een bessen-menu, dat lijkt me wel wat,' zei hij. Hij begon wat trager te praten. Ze trok wat kleren uit, en rende naar het water. 'Kom mee,' riep ze.

'Dat mens is gek,' dacht hij bij zichzelf. Maar toch deed hij wat ze zei. Hij rende achter haar aan en toen het water in. 'Het is niet zo lang zwemmen,' riep ze. Na een tijdje stonden ze op het eiland. Het eiland stond inderdaad vol met bessenstruiken. Het leek wel alsof de bessen in zijn hoofd spraken. 'Het zijn erg krachtige bessen,' zei ze. 'Men noemt ze weleens heksen-bessen. Dat is omdat het volwaardig aan de voedsel-behoefte voldoet.'

'Heksen-bessen ?' vroeg hij.

Ze knikte. Ze liep op een struik af, en begon te plukken en te eten. Ook gaf ze bessen aan hem. De bessen waren erg voedzaam, en al snel hadden ze genoeg. Het was bijna als sap in hun mond. 'Hutje bouwen hier ?' vroeg ze. Hij knikte.

Die nacht droomde hij vreemd. Hij lag in haar armen als een kind bij zijn moeder. Ze was wat ouder dan hem. Hij droomde dat ze hem sleepte naar de kermis tot de clown, en dat hij weer een ritje maakte door de clown. De tunnel was weer vol met dansende mensen in een carnavals-optocht, en weer liep de tunnel uit op markten aan de rand van een woestijn, aan de rand van een grote stad. Hij ging toen de stad binnen. Er was overal graffiti hier. Hij werd duizelig en viel, en ze sleurde hem mee door de stad en toen door de markten tot de woestijn. Dit liep uit op een grote zee. De grootst mogelijke vissen zwommen in de zee.

Toen werd hij wakker. Zij lag aan de andere kant van de hut. Hij liep naar haar toe en ging in haar armen liggen. Zij ontving hem als een kind. Het voelde heel natuurlijk aan. Door de bessen werd hij kleiner, en zij werd groter, althans dat leek

zo in zijn dromen. Het leek wel alsof hij aan het ijlen was. Toen hij echt wakker werd de volgende dag voelde hij zich ziek.

'Misschien komt het door de bessen, als een zij-effect,' zei ze. Hij voelde zich flink beroerd. Hij kon niet meer goed nadenken. Ook kreeg hij last met het spreken. Alles ging steeds trager en moeizamer. Hij trilde. Met haar was niets aan de hand. 'Dit doe ik dus nooit meer,' zei hij. 'Ik heb het gevoel alsof ik doodga.' Zij maakte een kano en een peddel. Ze bracht hem in de kano, en begon te peddelen. Snel waren ze aan de overkant, waar ze hem naar een dokter bracht. 'U bent vergiftigd,' zei de dokter.

'Bessen ?' vroeg hij.

'Nee,' zei de dokter. 'Het eiland wat u heeft bezocht kent vreemde diersoorten, die een speciaal gas afscheiden. Het is zwaar giftig. Wist u niet dat het eiland verboden was ? Ik zou u hier eigenlijk voor moeten aangeven. U heeft waarschijnlijk de natuur daar zwaar verstoord.'

De dokter gaf hen pillen mee, die hij tweemaal daags moest slikken met water. Elke dag ging het een stukje beter met hem. Zij kwam hem vaak opzoeken. Dan hield hij zijn hand vast. 'Jammer dat het zo gelopen is,' zei ze. Hij knikte. 'Ik ben blij dat ik weer thuis ben,' zei hij.

'Thuis is toch het beste dan,' zei ze. 'Maar het was een goede ervaring.'

'Voor mij niet,' zei hij.

'Oh, waarom niet ?' vroeg ze. 'Alles moet je een keer meemaken.'

'Dat vind ik niet,' zei hij. 'Je kan ook gewoon je eigen weg gaan. Ik hoef niet alles mee te maken.'

Maar toen leek het wel alsof ze een beetje boos werd. 'Ik moet gaan,' zei ze.

'Nee, blijf nog even,' zei hij.

'Nee, geen sprake van,' zei ze. 'Je bent me nogal een betweter.'

'Jij anders ook,' zei hij.

'Dan is het beter dat het hier stopt,' zei ze. 'Wij kunnen niet met elkaar.'

'Eet maar wat bessen,' waren haar laatste woorden. Toen vertrok ze. Hij heeft haar nooit meer teruggezien.

Laura
de Indiaanse

Ze ging met rode bloemen over de huid van haar prooi. Toen wierp ze de prooi tussen de bruine bloemen. De bruine bloemen deden haar altijd zingen.

Ze kookte haar prooi op, en toen was de dag alweer om. Haar tent is wild, gemaakt van bizonvellen, zoals haar hart is. Haar tent is groot en harig, zoals haar hart is. Zij is de meesteres van de wildernis.

Wanneer zij haarzelf omdraait, jaagt zij. De prooi is op zijn hoede wanneer zij haar rug naar hen toekeert.

Diep in de wildernis woont zij. Diep in de wildernis troont zij. Er waren wat dingen die alleen zij kon weghalen. Daarom bezocht ik haar. Zij schreeuwde hard. Ik moest altijd op mijn hoede zijn. Ze liet rode bloemen over mijn huid heenglijden, en duwde mij vaak in de bruine bloemen. Grote bruine bloemenvelden liet ze mij zien, en daarachter was de hei.

Ze kon het mij niet uitleggen wat de hei was. Ze wilde daar eigenlijk niet komen, maar ik hielp haar daar. Toen wilde ze er zelfs wonen, maar eerst gebruikte ze het als jachtterrein. Ze had dikke, forse heupen. Ik bevroor altijd als ik haar zag. Ik kon haar niet de baas. Als ze haar dikke, forse heupen draaide was ik verloren.

Nog vaak ging ik terug naar Laura de indiaanse, want er waren dingen in mijn leven die alleen zij kon weghalen, dingen die alleen zij de baas kon zijn. Maar ik

zocht haar steeds minder op, omdat het leven mij opslokte. Altijd was ik druk. De rook van de stad hield mij tegen, had mij gevangen. Ook was ik een beetje bang voor Laura de indiaanse. Er was niemand zoals zij.

Nooit begreep ik waarom ze mijn huid bestreelde met rode bloemen. Het bleek een ritueel te zijn. Nooit begreep ik waarom ze me altijd duwde in de velden van bruine bloemen. De bruine bloemen deden haar zingen zodra ze ze zag.

Glorieus was haar speer, genadeloos haar mes. Op een dag bezocht ze de stad waarin ik was opgesloten, helemaal tot achter het rookgordijn. Ze liet mij daar de rode en bruine bloemen zien, en ik huilde. Ik miste hen. Zij was de natuur voor mij, de wildernis. Ze had mij veel geleerd. Ze zei dat ze nu op de hei woonde, en dat ze dat aan mij te danken had. Ik keek haar aan met grote ogen. Ze zei dat ik speciaal voor haar was, en wilde me weer meenemen. Ze wilde mij voor altijd vasthouden. Maar in paniek rende ik weg, en nooit heb ik haar teruggezien.

Nu slijten mijn dagen met gemengde gevoelens, wanneer ik denk aan Laura de indiaanse. Wilde dromen heb ik over haar, zoals haar hart wild was. Ik weet niet waar ze is, en ik durf niet op zoek te gaan. Misschien woont ze nog steeds op de heide. Ze vertelde me dat ze daar een huisje had, een hutje, of een tent. Ze deed er niet duidelijk over. Ze was altijd een beetje vaag, en het is nog maar vaag in mijn herinneringen. Toch wil ik haar niet verloren doen gaan in mijn herinneringen. Ik heb het gevoel dat ze belangrijk is, en dat ik haar nodig heb.

Elke avond brand ik een kaarsje voor haar, voor Laura de indiaanse. De dromen worden steeds wilder. Het is alsof ik bij haar hoor, en zij bij mij. Maar haar bezoeken durf ik niet. Ik zou op zoektocht kunnen gaan, maar de heide is groot, te groot. En misschien is ze daar allang weer vertrokken, want dit alles was lang geleden. Het lijkt wel alsof de herinneringen veranderen, alsof de tijd stilstaat. Ik bevries wanneer ik aan haar denk, maar wordt dan weer heel warm, en bang. Het is een vreemde mengeling van gevoelens en emoties, en vreemde gedachtes. Ik voel me dan heel extreem. De dromen beginnen me zelfs overdag te beheersen. Ik krijg haar niet meer uit mijn gedachtes weg lijkt het wel. Ik denk dat ik verliefd ben, op Laura de Indiaanse. We hadden het zo goed samen, en nu is alles weg. Ik kan alleen maar dromen.

Oh Laura de Indiaanse, wat is er toch van ons geworden,
We hadden het zo goed samen,
En je had zulke vreemde rituelen,
En dat past wel een beetje in mijn vreemde gedachtes,
Ik denk vaak aan je, en voel je altijd bij me,
Eigenlijk wordt het alleen maar sterker,
Blijf bij me, of kom weer terug,
Of is deze veranderende herinnering genoeg ?
Ik heb het gevoel dat je me nog steeds in de bruine bloemenvelden duwt,
Alsof ik wegzak in een diepe put,
Ik kan je niet bereiken, en weet ook niet of ik je wel wil bereiken,
Ik voel me zo gespleten,
Ik bekijk alles maar op een afstand,
Veilig achter de schermen van mijn herinneringen,
Maar het lijkt alsof je er doorheen breekt,
Op je hoge paard,
Je roept me, ik volg je,
Ja, ik hoor bij jou, maar de stad trekt me altijd weer weg

Voor het donker moeten we thuis zijn,
En dan krijgen we brood met melk,
Oh, Laura de Indiaanse,
Bij jou wil ik zijn.

Snelheids Duivel

Ze zaten hand in hand. Ze wilden elkaar niet verliezen. Ze waren bang, omdat zoveel relaties om hen heen stukliepen. 'Blijf alsjeblieft altijd eerlijk tegen me,' zei ze tegen hem. 'Praat alles met me uit.' Hij knikte. 'Natuurlijk schatje.'

'Ik heb zo vreemd gedroomd vannacht,' zei ze zachtjes. 'Waarover dan ?' vroeg hij. 'Over voeten,' zij ze.

'Voeten ?' vroeg hij. 'Wat deden die voeten dan ?'

'Ze speelden,' zei ze, 'en ze deden alsof ze machtig waren.'

Plotseling kreeg hij stuiptrekkingen, en viel op de grond. Er was schuim op zijn mond. Even later zat hij weer naast haar op de bank. Ze zei niets. 'Ga verder,' zei hij. 'Waar heb je nog meer over gedroomd ?' Maar het was alsof ze in zichzelf gekeerd was nu. 'Oh, niets,' zei ze. Hij keek haar aan. Haar lippen waren vol. Hij wilde haar kussen, maar het was alsof iets hem tegenhield.

'Het zijn de tuinen,' zei hij.

'Wat bedoel je ?' zei ze bijna fluisterend.

'Nou,' zei hij. Maar verder kwam hij niet.

'Ik moet gaan,' zei ze.

'Waarom ?' vroeg hij.

'Ik heb nog wat dingen te doen,' sprak ze, en vertrok.

Die nacht had hij een droom. Over voeten die als dieren waren, en die op jacht gingen. Het was een vreemde droom, en de volgende dag vertelde hij het aan haar. Haar lippen waren vol en een beetje vochtig. Hij wilde haar kussen, maar ze duwde hem van haar af. Ze was een beetje misselijk zei ze. Hij begreep haar niet. Sinds hij die stuiptrekkingen had deed ze ineens zo koud. Ze legde hem uit dat ze zich niet lekker voelde na het vertellen van haar droom, zoals hij zich ook niet lekker voelde.

'Wat is er dan met ons aan de hand ?' vroeg hij. Toen omhelsde ze hem met haar warme lichaam. 'Alsjeblieft, laat me nooit meer gaan,' zei ze. 'Natuurlijk niet, schatje,' zei hij. Ze drukte wat toetsen in op de telefoon, en belde iemand op. Ze raakte diep in gesprek, alsof ze hem helemaal had vergeten. Hij voelde nog steeds haar warme lichaam tegen zich aan. Toen ze had opgehangen begon ze te huilen. 'Ik voel me niet lekker,' zei ze. Hij nam haar nog dichter tegen zich aan. 'Misschien moet je er gewoon over praten,' zei hij.

'Het zijn de dromen,' zei ze.

'Waar heb je dan over gedroomd ?' vroeg hij.

Ze zei niets.

'Toe, je moet het me vertellen,' zei hij.

'Ik droomde over Klaas,' zei ze. 'Dat hij alleen die rivier overzwom, en verdronk.' Hij wiegde haar een beetje. Hij nam haar heupen vast. Opeens kreeg hij weer last van stuiptrekkingen, en viel neer. Midden in de nacht werd hij wakker, en ze hing wild over hem. Hij greep haar vast. Ze begon hem te kussen. 'Eindelijk ben je wakker,' zei ze. 'Je bent zo lang bewusteloos geweest. Ik heb je naar je bed getrokken.'

'Je bent sterk,' zei hij.

Ineens staat er een man in de deur-opening. Ze schrikken beiden. De man heeft een zwarte hoed op, en een wit gezicht, met verder een zwart lichaam met zwarte kleding. Maar dan is ook zijn gezicht zwart, en er rollen spinnen uit de pijpen van zijn jas. Een vreemde geur verspreid zich in de kamer. Ze horen geschreeuw. De man begint te lachen. Het is als het gebrul van een leeuw of een tijger.

'Ik ben een gek,' zei de man. 'Ik ben verschrikkelijk gestoord.' De man begint verschrikkelijk te gillen, en dan weer te lachen. Hij begint te bulderen van het lachen, totdat hij vuur spuwt in alle kleuren. 'Ik heb deze dromen gegeven !' schreeuwde hij. 'Ik ben een engel.' De man in bed krijgt weer stuiptrekkingen, en begint heen en weer te rollen. 'Indiaanse dromen,' zei de man in zwart. 'Ik ben een boodschapper, een shamaan. Ik heb een boodschap voor jullie. Er is iets achter jullie aan, en het zal jullie krijgen ook.' Toen was de man verdwenen.

'Bah,' zei de vrouw. 'Wat is dat ?' Maar de man in bed had nog steeds stuiptrekkingen.

Toen stond er ineens een clown voor hen. Hij had een rode jas aan met wat gele en gouden strepen. 'Kaartje ?' vroeg hij. Hij hield hen een kaartje voor. Nu viel de vrouw ook flauw. Hij nam hen in zijn armen, en begon te groeien, terwijl hij over de straten begon te racen, en in een vreemd vuur alles achter zich liet. Hij was een ware snelheids-duivel.

Het Labyrint

'Als ik in jouw spiegels kijk, ben ik altijd lelijk,' sprak ze.

'Dat komt...' zei hij aarzelend, 'omdat het de spiegels van de dwergen zijn.... eh... de boze dwergen dan, want de goede dwergen kunnen het niet wezen. Die doen zulke dingen niet.'

'Ja, maar wie leidt hen ?' vroeg ze.

'De heerser waarschijnlijk,' zei hij.

'Wie is de heerser ?' vroeg ze.

'Laat maar,' zei hij. 'We zitten nu eenmaal in dit duistere labyrint. We kunnen er niet uit, en we weten niet veel.'

'Alsjeblieft doe die spiegels dan weg,' zei ze. 'Ik kan er niet meer tegen. Ik vind je prachtig, dus je hoeft niet telkens in de spiegel te kijken of je haar wel goed zit, of dat je neus wel recht staat.'

'Je begrijpt het niet,' zei hij. 'Ik heb die spiegels nodig omdat'

Maar toen vielen ze beiden weer in slaap door de zachte winden van het labyrint.

Aan het meer op een klein strandje zat een dwerg op zijn fluit te spelen. Ik haaste me er naartoe. Al snel werd ik overvallen door struiken met scherpe doornen bessenstruiken. Daarachter waren de bessenbomen die daar weelderig groeiden. Ik probeerde te ontsnappen, maar kwam niet meer los. Ik werd in het meer getrokken. De bomen groeiden door tot in de dieptes van het meer. Het meer was langwerpiger als een rivier. Ik kon de overkant zien. De dwerg speelde rustig door, en betoverde mij. Ik was nu een gevangene van het labyrint. Ik dwaalde rond over het zand, en zag een stad in de verte. Toen viel ook ik in slaap door de zachte winden van het labyrint.

'Mara, Mara,' zong de geest van het meer, de veerman, of beter gezegd de veerjongen. Ik zat in zijn boot en met zijn lange staf in het water kon hij de boot voortduwen. 'Mijn schreeuw heeft je gevonden,' zei de veerjongen. 'Ik zal je brengen naar de overkant van het meer, naar het paleis van de heerser en de prins.' Maar ik zakte weer weg. Ik werd door de wind opgenomen, en vloog richting het wazige, geestachtige paleis in de verte, als een paleis van mist, vage mist, weerspiegelingen. 'Ja, ja,' hoorde ik de geest roepen. 'Ja, ja, ja,' alsof hij iets probeerde af te zeggen. 'En dan ben ik klaar.' Ik zakte weg, als in een rozentuin. Vreemde bessenbomen, weelderige bessenbomen en struiken hingen over mij. Ze hadden hun doornen verloren. 'Ik breek !' schreeuwde de geest. Er was alsof er iets knapte in mij. Ik steeg op, en verliet de aarde. Ik bevond mij boven een woeste zee. 'Houd moed!' werd er geroepen. Ze probeerden mij op een schip te heisen. Ik zag zeemannen die er lichtelijk als piraten uitzagen, en een kapitein. Ze smeerden mij in met schuim.

'Tegen de draken,' zeiden ze. 'De zeedraken. Ze hadden je. Maar nu hebben wij jou.' Ik waggelde als een beschonkene, alsof ik teveel bier of andere sterke drank had gedronken. Ze wasten me in een teil van sterke drank en bier even later. Het tintelde op mijn lichaam. Mijn huid glanste in de zon. Het was bijna plakkerig, alsof er een olie-laagje op mijn huid zat nu.

De wanen hadden hem in zijn macht. Hij werd wakker met een zoutachtige smaak in zijn mond aan het hete strand. Het was warm en de zwoele zeewind overweldigde hem.

'Dodelijke spiegels zijn het,' werd er gejammerd. Er waren er meer die er onder leden. Boze dwergen hadden die spiegels gesmeed, van zwart goud, behekt. Het was alsof er een holte in was waar je doorheen kon rollen. De heerser had hen waarschijnlijk daartoe geïnspireerd of zelfs hen daartoe opdracht gegeven. Waarschijnlijk zou de prins nog daartegen hebben gevochten, maar het mocht niet baten. De heerser had het voor het zeggen.

Het zwarte goud was een edel familie-geschenk, om de banden in stand te houden. Maar waar leidde het hen naartoe ? Naar hel en verdoemenis ... scheen het. Niemand wist wat er mee te beginnen. Alles leek zo hopeloos. Ze waren in de ban van het zwarte goud, wat de toekomst zou kunnen voorspellen. De leugenaar woonde in hen.

Ze zit aan het strand met een klein dwergje. In de verte ziet ze de torens. Ze komen snel voort vanuit de zee, omgeven met een lichte mist. Golven spoelen aan. Ze zoekt naar boodschappen gebracht door pijn. In de pijn ziet ze visioenen. De pijn laat haar wanen. In de pijn hoort ze het gejoel van indianen, als het gejoel van hyena's. Ze gaat languit liggen in het hete zand, en voelt dan zanderige lippen op haar. Ze glijdt weg in de slaap, als een gevangene van het labrynt. Wie heeft dat

labryrint gebouwd ?

Ze ziet boten in de verte, die metaal voortbrengen. Maar zij blijft dichtbij de bessen.

De Monster Meester

Grimhaldt was een tovermeester van vele monsters. Zijn grote vijand was Aswaldt, de koning der skeletten. Grimhaldt was in zijn toverkamer de meest verschrikkelijke drankjes aan het brouwen. Grimhaldt had een heleboel schatten verborgen onder de aarde die bewaakt werden door wachters die eruit zagen als voeten : grote voeten en kleine voeten. Het was een vreemd ras wat hij ooit eens verslagen had, en sindsdien moesten zij zijn schatten bewaken. Aartslepal was zo'n voet, en was van top tot teen bewapend. Hij was de hoofdman van de voetwezens. Grimhaldt was erg trots op hem en had hem bekleed met de prachtigste sieraden.

Op een dag was er een belangrijke ring van Grimhaldt gestolen. Het was een ring waarmee bepaalde toverboeken geopend konden worden, en alleen bij het licht van die ring gelezen konden worden. Grimhaldt was woedend en riep Aartslepal bij zich. Hij ontdeed Aartslepal van zijn sieraden en zond hem uit zijn grottenstelsel de kou in. Aartslepal maakte een lange reis door het sneeuw en over het ijs, een reis die hij bijna niet zou overleven, maar hij was nu in ieder geval wel vrij. Na long lopen kwam hij aan bij een groot kasteel, als een spookslot. De muren waren lang en overal stonden skeletten.

Het kasteel was min of meer van botten gemaakt, en er hing een vreemde geur. Toen Grimhaldt merkte dat Aartslepal de tocht had overleefd was hij buiten zichzelf van woede. Hij greep een paar van de voetwezens die nog steeds wachters waren van zijn schatten, en wierp de wachters in zijn ketel voor een nieuwe toverdrank. Toen de toverdrank klaar was liep hij ermee naar een paar toverboeken die nog nooit geopend waren. Met een druppel in het slot kon hij elk boek openen. Nu kwamen de grootst mogelijke monsters vrij. Ook nam Grimhaldt zelf een slok van het mengsel en maakte samen met de monsters een reis naar het spookslot. Grimhaldt stormde naar binnen en kwam al snel in gevecht met Aswaldt de skelettenkoning. Maar de skeletten waren veel sterker dan het leger van Grimhaldt. Aswaldt trok zijn mes en stak het in het hart van Grimhaldt. Nu zou je denken dat nu Grimhaldt was verslagen zijn wachters wel makkelijk bevrijd konden worden, maar niets is minder waar. De wachters van Grimhaldt leefden diep onder de grond.

Het was een uittocht die vele jaren duurde. Vele kostbaarheden die diep onder de aarde lagen kwamen vrij. Het belangrijkste was wel de spiegel van

Grimhaldt waarmee hij zijn toverijen bedreef. De wachters van die spiegel had hij zo dronken gemaakt en zo gevaarlijk dat er geen overwinning mogelijk was. Het waren de wachters zelf die overwinning behaalden door de spiegel. En zo kregen uiteindelijk de wachters het spookslot in handen, en begon Aswaldt zijn grote reis naar de eeuwigheid.

De Banaanse Sinaasappelkoning

Er waren eens een man en een vrouw in een tuin met sinaasappelbomen. Plotseling verscheen er een banaan met sieraden in de struiken tussen de sinaasappels. De man en de vrouw dachten dat het een slang was, en bekogelden de banaan met sinaasappels. ‘Weten jullie wel wie ik ben?’ sprak de banaan met sieraden. ‘Ik ben de koning van de sinaasappels.’ En hij begon de sinaasappels met zo’n vaart terug te slaan dat de man en de vrouw onder de sinaasappelsap kwamen te zitten. De banaan met sieraden bleef maar gooien, totdat er een zee van sinaasappelsap was ontstaan. De man en de vrouw riepen om hulp. Maar na een tijdje kreeg de banaan met sieraden medelijden met hen, en liet hen op zijn rug zitten, anders zouden ze verdrinken. Hij bracht hen naar een eiland waar ook komkommers en bananen waren. Er waren ook een bananenkoning en een komkommerkoning, en zij hadden wel trek in wat sinaasappelsap. Maar zij dronken daar zoveel van dat de banaanse sinaasappelkoning boos terugkwam, en met zoveel sinaasappels begon te gooien dat zelfs het eiland overstroomde. Het werd een woeste zee van sinaasappelsap, waarin zelfs de banaanse sinaasappelkoning dreigde te verdrinken. Gelukkig kon de komkommerkoning vliegen en nam ze allen op zijn rug. Hij vloog naar een meloen in de lucht. De meloen nam ze naar binnen, en vroeg wie de schuldige was. Allen wezen ze naar de sinaasappelkoning, die door de meloen direct weer in de sinaasappelzee werd geworpen. Maar later kreeg de meloen spijt, en dronk de hele sinaasappelzee leeg. De banaanse sinaasappelkoning verstopte zich weer tussen de sinaasappelbomen in de tuin. Op een dag kwamen er weer een man en een vrouw in de tuin. Toen ze de banaanse sinaasappelkoning zagen begonnen ze met sinaasappels naar hem te gooien, omdat ze dachten dat het een slang was. Maar ditmaal gooide de banaanse sinaasappelkoning niks terug, en besloot ook om maar niks te zeggen, want hij wist waar dat op uit kon lopen.

Die Nacht ...

Ik had niet in haar ogen moeten kijken, maar het is te laat ...

Ik werd gehypnotiseerd en viel op de grond ...

Nu heb ik één en al pijn, alsof ik in het web van een spin ben ...

Je glimlach was slechts vals ...

Oh, hoe kon ik zo stom zijn ...

Maar ja, wat moest ik dan ?

Mijn leven was al zo naar ... Ik moest wel wat ...

En misschien beschermde dit me wel tegen nog iets ergers ...

Maar ... als ik in je ogen kijk dan voel ik me zo verloren ...

Jij en je boog ... Je hebt me goed geraakt ...

Ik kan mijn weg niet meer terug vinden, en misschien wil ik dat ook wel niet ...

Ik kan me herinneren toen je dicht bij me was, maar nu ben je zo afstandelijk,
onbereikbaar ... Dat wat ik voelde heb ik niet meer ... Het is weg ...

Ik voel me zo verward, alsof ik vergiftigd ben ...

Heb je mij gestoken ? En waartoe ?

Ik woel in mijn bed, ik durf niet meer te slapen, en dan zie ik jou ...

Met je boog op oorlogspad ... Ik hoor je stem weer, en dan glijden de
herinneringen weer door me heen ... Jij was die ene nacht ...

De nacht dat ik brak, de nacht dat ik niet meer op kon staan ... Die nacht ... Jij ...

Het Duistere Sprookje van de Donkere Kaas

Een jongen moest van zijn moeder naar de kaasmarkt om een pond kaas te halen.

Toen hij daar aankwam stonden er drie indiaanse vrouwen met blote voeten op de tafel van een marktkraam, en er was alleen maar donkere kaas. De jongen moest de vrouwenvoeten kussen voordat hij de kaas meekreeg. Ook moest hij betalen, en het was erg duur. De jongen vond het een beetje vreemd, maar hij wist dat hij niet moest proberen zonder kaas thuis te komen, dus hij stemde er mee in en kuste de vrouwenvoeten. Toen hij het verhaal aan zijn moeder vertelde was die woedend. Ze pakte de jongen bij de hand en ging met hem naar de kaasmarkt.

De jongen en zijn moeder werden vervolgens neergeslagen. Later werden ze wakker in een kooi. Twee bandieten keken hen aan. De jongen probeerde te praten, maar merkte dat hij niets kon zeggen. Zijn moeder was woest. "Wat heeft dat te betekenen?" brulde ze. De bandieten glimlachten. "We kunnen er niets aan doen, mevrouw," spraken ze. "Er is een nieuwe directeur, en die wil donkere kaas."

"Maar waarom zijn we hier?" brulde de vrouw woest. "Wat heeft dit in godsnaam te betekenen?"

"Sorry, mevrouw," sprak één van de bandieten. "Orders van de baas."

"En wat nu?" vroeg de vrouw. "Dus we kunnen niet eens meer zomaar een markt bezoeken zonder overvallen te worden, en mijn zoon moet eerst de voeten van drie indiaanse vrouwen kussen en veel betalen voordat hij kaas meekrijgt, en dan ook nog donkere kaas?"

"Wat is er mis met donkere kaas, mevrouw?" vroeg de bandiet.

"Helemaal niks," zuchtte de vrouw. "Maar wat heeft de rest er allemaal mee te maken?"

"Zo wordt nu eenmaal donkere kaas geserveerd, mevrouw," spraken de bandieten.

"Het is me nogal een zootje," sprak de vrouw. "En wat nu? Gaan jullie mij ook nog mijn zoon afnemen?"

"U gaat opgehangen worden," spraken de bandieten.

En zo gebeurde het. De vrouw werd opgehangen, en de jongen moest op de donkere kaasmarkt werken.

Een man stopte met lezen. "Ik heb nog nooit zo'n dom verhaal gehoord," sprak de man tegen zichzelf. "Moet je dit eens lezen," zei hij even later tegen zijn vrouw. Toen de vrouw het had gelezen barste ze in lachen uit. "Donkere kaas ? Is dit echt of een verhaal ?" vroeg ze verbaasd.

"Echt denk ik," sprak de man. "Het is de krant."

"Dat zegt vandaag niet zoveel," sprak de vrouw. "Bij de krant werken allemaal grapjassen vandaag de dag. Ik zal eens kijken in de supermarkt morgen, of ze nu ook daadwerkelijk donkere kaas verkopen."

"Ik zou het maar niet doen," sprak de man. "Waarschijnlijk gebeurd dan hetzelfde met jou als met de vrouw uit het verhaal."

De volgende dag kwam de vrouw thuis met donkere kaas, en hield een pond voor de neus van haar man. "Zie, niks gebeurd," sprak ze trots.

"Dat moet nog gebeuren," sprak de man. "We kunnen de krant maar beter serieus nemen, anders horen we er niet meer bij, en sluiten ze ons misschien wel op in het gekkenhuis."

"Ach, klets niet," sprak de vrouw. "Je hebt teveel babbels en teveel tv gekeken."

In de nacht stierf de vrouw. Toen de man 's ochtends ontwaakte slaakte hij een gil. Het moest wel van de donkere kaas komen. Hij maakte de dag ervoor maar wat grapjes, maar nu bleek het toch menens te zijn. Misschien was er wel een duistere vloek op de donkere kaas.

"Ik kan het niet geloven dat nu mijn vrouw dood is," sprak de man tegen zichzelf, "maar het was niet zo'n beste, en lang leve de lol. Ik ga er op uit, en zal een betere vrouw vinden."

Een man klikt de tv uit. "Teveel rommel op de tv vandaag de dag. Donkere kaas ? Wat een stelletje gekken." Hij gaat naar bed, en heeft die nacht nachtmerries over donkere kaas. Hij moet de voeten van indiaanse vrouwen kussen. "Zeg, ben ik dan nu op tv ?" bulderde de man. "Want gisteren was dit op de tv, en nu ben ik hier, net zoals die jongen uit dat verhaal. En nu moet ik zeker ook duur betalen voor die donkere kaas ?"

Toen werd hij op zijn hoofd geslagen en werd wakker in zweet. Hij begon om zich heen te grijpen en had ademhalings-moeilijkheden. De volgende dag vertelde hij

het aan de dokter. De dokter dacht dat hij gek aan het worden was, en liet hem niet meer gaan. "Alzheimer waarschijnlijk," sprak de dokter. "U heeft betere zorg nodig," sprak de dokter.

"Ja, maar ik ben nog jong," sprak de man.

"Niets mee te maken," sprak de dokter. "U komt hier niet meer weg."

"Het moet die donkere kaas zijn," sprak de man tegen zichzelf.

Hij werd opgesloten en stierf een eenzame dood, en hij kon alleen maar denken aan donkere kaas.